

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Μαρδάκειον

Τερίδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 506ν.—Ἀριθ. 47

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Στολή στρατιώτη;... Ναι, ἴσως, ἔκαμε ἡ Τζέννη, ποὺ ἄρχισε νὰ λυγίζει μπροστὰ στὰ παρακάλια τῆς Νταίξης. Χρειάζεται ὅμως καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ περάσει, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δυσκολότερο... Ἡ καινούργια φρουρὰ εἶναι ἀφοσιωμένη στὸν Κρόμβελ καὶ δύσκολα βγαίνουν ἔξω κι' οἱ δεσμοφύλακες ἀκόμα... Ἄλλὰ ὄχι! Ἐγὼ ἔχω κάτι ἄλλο στὸ νοῦ μου. Ἐλεγεσ πρὶν γιὰ τὸν ξάδελφο Δίκ. Ἄν μπορούσαμε νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε νάρθει! Αὐτὸς εἶναι ἔξυπνος, καταφέρνει τίς πιὸ δύσκολες δουλειές... Θὰ μπορούσε νὰ φέρει ρούχα, γιὰ νὰ φορέσει ὁ πατέρας σου ὥστε νὰ τὸν περάσουν γιὰ τὸ Δίκ. Ὁ Δίκ νὰ μείνει στὸ κελλὶ κι' ὁ λόρδος Ἐρλυγκτον νὰ βγεῖ ἔξω μετὰ τὴν ἀδεία τοῦ Δίκ... Εἶναι τολμηρὸ κι' ἴσως νὰ μὴν πετύχει. Ἀλλὰ μπορούμε νὰ δοκιμάσουμε.

Ἡ Νταίξη ἦταν ὅλη αὐτιά. Τὸ σχέδιο τῆς φαίνετο θαυμάσιον καὶ ἀπλούστατον! Ἡ ἀπειρία τῆς τὴν ἔκανε νὰ τὰ φαντάζεται ὅλα εὐκόλα κι' ὁ πόθος τῆς νὰ σώσει τὸν πατέρα τῆς τῆς ἔκρυβε ὅλους τοὺς κινδύνους, ποὺ ἡ ἀπειλοῦσαν τοὺς φίλους τῆς. Τόθρισκε φυσικὸ νὰ τοὺς παρασύρει ὅλους μαζί τῆς σὲ μιὰ περιπέτεια, ποὺ μπορούσε νὰ στοιχίσει σ' ὅλους τὴ ζωὴ!

— Μόνο νὰ μὴ μάθει τίποτα ὁ θεῖος-Θωμᾶς, πρόσθεσε ἡ Τζέννη, γιατί τότε ὅλα πάνε χαμένα.

— Λέτε νὰ μὴ θελήσει νὰ μᾶς βοηθήσει κι' αὐτός;

— Δὲν μπορεί νὰ μᾶς βοηθήσει, παιδί μου! Ἡ δουλειὰ του εἶναι νὰ φρουρεῖ τοὺς φυλακισμένους κι' ἔχει χρέος ὄχι μόνον νὰ μὴ μᾶς βοηθήσει, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίσει! Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄρκος ποὺ ἔχει δώσει.

Ἡ Νταίξη δὲν τόχε σκεφθεῖ αὐτὸ κι' ἔμεινε τώρα συλλογισμένη. Αὐτὴ, μετὰ τὴν ἀφέλειά τῆς, φανταζόταν ὅτι, ἀφοῦ ὁ θεῖος-Θωμᾶς εἶχε τὰ κλειδιά, θὰ

ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ νὰ ἐλευθερώσει τὸ λόρδο ἀπ' τὴ φυλακὴ.

— Μπᾶ! ἔκαμε ἡ Τζέννη, ποὺ ἄρχισε νὰ πέρνει ζεστὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Θὰ βρούμε τρόπο νὰ πάρουμε καὶ τὰ κλειδιά. Τώρα χρειάζεται πρῶτα πρῶτα νὰ ρωτήσουμε τὸν πατέρα σου. Γιατί, ποῖς ξέρει, μπορεῖ νὰ μὴ θέλει νὰ τὸ σκάσει.

— Πῶς εἶναι δυνατό;

— Μπορεῖ νὰ περιμένει καμμιά ἀλλή βοήθεια, ἴσως καμμιά χάρη, καὶ νὰ μὴ θελήσει νὰ χειροτερέψει τὴ θέση του

«Ἡ Νταίξη ἦταν ὅλη αὐτιά...»
(Σελ. 377, στ. α'.)

μ' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα ποὺ θὰ τοῦ προτείνουμε.

— Νὰ πάω μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν ρωτήσω; εἶπε ἡ Νταίξη, ποὺ τὴν ἔτρωγε ἡ ἀνυπομονησία.

— Ὁχι, παιδί μου! Δὲν κάνει νὰ μᾶς βλέπουν νὰ πηγαινοερχόμαστε στὸ κελλὶ του. Μπορεῖ νὰ μᾶς κατασκοπεύουν καὶ νὰ ὑποφιαστούν. Περίμενε, τὸ βράδυ ποὺ θὰ τοῦ πᾶς τὸ φαγητό.

Ἡ Νταίξη δέχτηκε νὰ περιμένει καὶ στὸ μεταξὺ ἐξακολούθησαν νὰ μελετοῦν τὸ σχέδιό τους ὡς τὴν παραμικρὴ του λεπτομέρεια. Γιὰ τὴν Νταίξη, τὸ σχέ-

διο αὐτὸ ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ τῆς, γιατί ἐνοιωθε, ὅτι ἂν γινόταν τὸ ἄλλο, τὸ προμερό, θάχανε τὸ λογικὸ τῆς.

Μόλις σκουρούωσε, ἡ Νταίξη ἐτοίμασε σ' ἓνα πανέρι τὸ φαγητὸ τοῦ φυλακισμένου. Ὁ Θωμᾶς Γουίλ τὴν καίταξε συλλογισμένος. Τοῦ ράγιζε τὴν καρδιά αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ δὲ θέλησε νὰ τὸ στερήσει ἀπ' τις λίγες στιγμές, ποὺ τοῦ μεναν νὰ περάσει κοντὰ στὸν πατέρα του.

Ὁ λόρδος Ἐρλυγκτον εἶχε βρεῖ πάλι τὴν ψυχραιμίαν του. Ἦξερε πῶς δὲν εἶχε νὰ περιμένει καμμιά βοήθεια ἀπὸ κανένα, κι' ἤθελε νὰ πεθάνει τουλάχιστο σὰν γενναῖος ἄνθρωπος, καθὼς εἶχε ζήσει.

Συλλογίζετο μόνον μετὰ τρόπο τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῆς κόρης του καὶ τοῦκαμε μεγάλη ἐντύπωση, ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνει ζωηρὰ καὶ σχεδὸν χαρούμενη. Νόμιζε τότε ὅτι ἡ Τζέννη δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τῆς πεῖ τὴν εἰδησιν, ἀλλὰ ἡ Νταίξη τὸν ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνη του.

— Χρυσὲ μου πατέρα! τοῦ εἶπε ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα. Ἐχουμε νὰ μιλήσουμε. Ἡ μίστρας Γουίλ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα!

Κι' ἐπειδὴ ὁ κόντης τὴν κοίταζε ἐρωτηματικὰ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει ἀκόμα τί ἐννοοῦσε, ἐξακολούθησε:

— Εἶρω ὅτι σὲ καταδίκασαν σὲ θάνατο. Εἶρω πῶς βρέθηκαν προδότες, ποὺ θεώρησαν ἔγκλημα τὴν πίστη σου στὸ βασίλειον.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ φανατισμός, παιδί μου. Τὸ μίσος σκοτίζει τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς συχωρήσουμε. Βλέπω ὅτι ἡ κόρη μου ἔχει μεγάλη καὶ γενναῖα καρδιά, ὥστε ν' ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ χτύπημα.

— Ὁχι, δὲν ἔχω καθόλου γενναῖα καρδιά, εἶπε ζωηρὰ ἡ Νταίξη. Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ὅταν τὰ ἔμαθα αὐτά. Ἀλλὰ εἶμαι ἡσυχὴ τώρα, γιατί ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ σὲ σώσω.

— Εὐώ; ρώτησε ὁ κόντης μ' ἓνα θλιβερὸ χαμόγελο. Παιδί μου, ἡ ἀγάπη σου σοῦ παραπλανεῖ τὸ λογικόν... Σώ-

ζονται οι κατάδικοι, όταν είναι μέσα στον Πύργο ;

— Έτσι μου είπε κι' η μίστρας Γουίλ στην αρχή. Άλλα σκεφθήκαμε μαζί ώρα πολλή και βρήκαμ' έναν τρόπο. Θέλουμε όμως να ξέρουμε πρώτα-πρώτα αν δεν έχεις κανένα δικό σου σχέδιο με περισσότερες ελπίδες . . .

— Σχέδιο ; Ελπίδες ; Καυμένο παιδί ! Μόνο έν' άμαθα κοριτσάκι σαν κι σένα ή μια τόσο άφροσωμένη γυναίκα σαν τη μίστρας Γουίλ, μπορούν να μιλούν εδώ μέσα για σχέδια και ελπίδες ! . . .

— Μά στάσου ν' ακούσεις, πατέρα. Θά ιδείς ότι δεν είμαστε τρελλές, ούτε εγώ ούτε η μίστρας Γουίλ.

Και του διηγήθηκε με τό νι και με σίγμα το σχέδιό τους. Του είπε πως ο παππούς με το Τζόε είχαν σώσει ανθρώπους που τους κυνηγούσαν οι άρχές, ή είχαν μεταφέρει επικίνδυνες παραγγελίες. Πώς ήταν έτοιμοι και τώρα να θυσιαστούν για να σώσουν τον πατέρα της φίλης τους.

Ο λόρδος είχε άγκαλιάσει τη Νταίτζη κι' άκουγε την παιδιάτικη φωνή της, που του μιλούσε για ελπίδες . . . Αλήθεια, καμμιά φορά τὰ πιδ άπλοικά σχέδια πετυχαίνουν ακριβώς έπειδη είναι πολύ άπλοικά . . . Αν κατάφερνε να ντυθεί σά βαρκάρης, με λίγη τόλμη και με λίγη τύχη, θά κατάφερνε να βγει έξω. Έστερα ο Τζόε θά τον πήγαινε μακριά.

Ναί, μά τι θά γινόταν κατόπι ; Ποιος θά έσωζε τους καλούς αυτούς ανθρώπους, που θυσιάζονταν γι' αυτόν ;

— Κι' ο γέρο-Δίκ, πώς θά βγει ύστερ' από δω μέσα ; ρώτησε την κόρη του.

— Δεν θά βγει. Κάποιος πρέπει να είναι στη θέση σας, όταν ο δεσμοφύλακας θά κλείει επιθεώρηση. Θά πλακώσει στο κρεβάτι και θά κρύψει το κεφάλι του.

— Μά ο Θωμάς Γουίλ δέ θά τὰ ξέρει αυτά ;

— Όχι. Η κυρία Γουίλ λέει πως ο θετός Θωμάς έχει χρέος να μη βοηθάει σε τέτοιες δουλειές. Δέ θά μάθει τίποτα λοιπόν . . .

— Κι' όμως αυτός θά τιμωρηθεί ! Δεν τό σκέφθηκες αυτό, παιδί μου ; Θά θεωρηθούν όλοι συνένοχοι, άφου μάλιστα κι' ο γέρο-Δίκ είναι συγγενής τους. Θά κατηγορηθούν για προδοσία και ξέρεις ότι τώρα τὰ δικαστήρια δέ χωρατεύουν . . .

— Δηλαδή, μπορεί να τους σκοτώσουν ; είπε η Νταίτζη παγωμένη.

— Καθόλου δύσκολο να τους σκοτώσουν ! Κι' ίσως και σὺ ή ίδια να έχεις την ίδια τύχη, Νταίτζη μου ! Φαντάζεσαι λοιπόν ότι ή ζωή ή δική μου αξίζει τόσες θυσίες ;

— Ω, άς προσπαθήσουμε ως τόσο, πατέρα ! Αν πεθάνεις έσύ, τί θέλω εγώ

να ζήσω ; Κι' ή κυρία Γουίλ μ' άγαπά τόσο πολύ, ώστε ή λύπη μου θά τή σκοτώσει κι' αυτή.

— Ναί, τὸ ξέρω πόσο σ' άγαπά, ξέρω τι έκαμε για σένα. Και γι' ανταμοιβή, θ' άφίσω τους καλούς αυτούς ανθρώπους να θυσιαστούν για να με σώσουν ; Είναι δυνατό να δεχθώ τέτοιο πράγμα, παιδί μου ; Αν έσένα θά σε σκοτώσει ή θλίψη, έμένα θά με σκοτώσει πιδ σίγουρα ή τύψη για μια τέτοια εγωϊστική πράξη.

Η Νταίτζη τώρα έκλαιγε με λυγμούς. Ο λόρδος πήρε στάση σταθερή.

— Μην κλαίς, παιδί μου, είπε με άταραξία. Η ζωή δέν αξίζει να χύνουμε τόσα δάκρυα. Μήπως δέν τὰ ήξερα όλ' αυτά από πρίν, όταν πήγα να βοηθήσω τὸ βασιλιά ; Μήπως δέν ήμουν βέβαιος, ότι έπαίξα τη ζωή μου ; Πώς θ' άφίσω τώρα να τὰ πληρώσουν οι άθωοι και να γλυτώσω εγώ ;

— Όστε δέν υπάρχει κανένας τρόπος, είπε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι. Δεν έχεις κανένα φίλο να μεσολαθήσει ;

— Δεν έχω, Νταίτζη. Όποιος τολμήσει να πάρει τὸ μέρος μου, κινδυνεύει να πέσει μαζί μου στο βάραθρο. Όστε άς μη μιλούμε πιά γι' αυτό. Η άποστολή μου τελείωσε και μπορώ τώρα πια να κλείσω τὰ μάτια μου. Πρέπει όμως να μη πάρω μαζί μου τη θλίψη, ότι σ' άφίνω άπελπισμένη. Η ζωή όλη είναι μπροστά σου και πρέπει να βρεις τη δύναμη για να ζήσεις, γιατί έχεις κι' ένα σπουδαίο χρέος να ξεπληρώσεις. Πρέπει να πᾶς κοντὰ στη μητέρα σου, καθώς θά σοῦ πῶ . . . Άλλά θά ξαναϊδοθούμε άκόμη. Πήγαινε τώρα, γιατί θά σε περιμένουν.

Έσφιξε στο στήθος του τὸ κορίτσι, που τὸ κλόνιζαν οι λυγμοί και τὸ παρακάλεσε να φύγει, γιατί αυτή ή σκηνή του ξέσχιζε την καρδιά.

Η Τζέννη την άφισε να κλάψει όσο ήθελε στην άγκαλιά της. Ήξερε πόσο άνακουφίζουν τὰ δάκρυα. Χωρίς να τή ρωτήσει, είχε καταλάβει ότι ο λόρδος δέν επιδοκίμαζε τὸ σχέδιό τους.

— Δέ θέλει, μητέρα ! είπε τέλος ή Νταίτζη όταν μπόρεσε να μιλήσει. Λέει ότι θά μάς τιμωρήσουν όλους κι' ότι δέν έχει δικαίωμα να έκθέσει σε κίνδυνο τη ζωή σας.

Αυτή τή σκέψη βέβαια την περίμενε ή Τζέννη και δέν την ξάφνισε. Συλλογίζονταν όμως τώρα πως θά τάδχαζε πέρα ή Νταίτζη μ' αυτή την άπελπισία που την είχε πιάσει. Πώς θά ύπόφερε αυτή την άγωνία της άναμονής χωρίς ελπίδα ;

— Δεν πρέπει να χάνεις τὸ θάρρος σου, παιδί μου, όσο μένει λίγος καιρός μπροστά σου. Ο Θωμάς μὸν είπε ότι έχουμε άκόμη τρεῖς μέρες. Θά σκε-

φθούμε πάλι, θά κάνουμε τὸ σταυρό μας στην Παναγία. Μπορεί να μᾶς έρθει καμμιά φωτίση . . .

Η άόριστη αυτή ελπίδα στήλωσε την καρδιά της Νταίτζης. Στην ήλικία των δεκαπέντε χρόνων, ποτέ δέν άπελπίζε-ται κανείς δλότελα.

Όταν γύρισε ο Θωμάς Γουίλ για τὸ φαγητό, ζήτησε την άδεια και κλείστηκε στο δωμάτιό της, γιατί ήταν κουρασμένη από τις τόσες συγκινήσεις. Εκεί έρριξε τὸ κεφάλι της μέσα στα δύο της χέρια και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Ένα σχέδιο, άόριστο άκόμη, χάραζε μέσα στο νου της. Δεν ήξερε πως θά τὸ έκτελούσε, ούτε αν θά έφερνε κανένα άποτέλεσμα. Ήξερε όμως, ότι δέ θάφινε τον πατέρα της να πεθάνει, χωρίς να δοκιμάσει να τον σώσει με όλα τ' ανθρώπινα μέσα.

Τώρα όμως δέ θά τούλεγε τίποτα, γιατί ήταν σίγουρη πως θάδρισκε τὸ σχέδιό της χιμαιρικό και δέ θά την άφινε να τὸ έκτελέσει.

Μέσα στην άπελπισία της, δέ λογάριαζε τί θά πει κίνδυνος. Βρισκόταν σε τέτοια διέγερση, ώστε δέν ένοιωθε ούτε και τὸ σωματικό κόπο. Είχε κάμποσες μέρες να κοιμηθεί και να φάει κανονικά, και τὰ παράτολμα σχέδιά της ίσως τὰ γεννούσε στο νου της ο πυρετός.

Ήθελε να φτάσει ως τον Κρόμβελ, να πέσει στα πόδια του και να ζητήσει χάρη για τὸν κατάδικο . . . Θάδρισκε τρόπο ναποδείξει, ότι ο πατέρας της ήταν άθωος κι' ότι ή άπόφαση ήταν άδικη. Ο λόρδος Έρλιγκτον ανήκε στο βασιλιά, τὸ χρωστούσε τη θέση του και τὰ αγαθά του. Δέ μπορούσε λοιπόν να τὸν έγκαταλείψει χωρίς ν' άτιμασθεί. Πως οι δικαστές θεωρήσαν έγκλημα τὸ να κρατήσει κανείς πιστὰ τὸν όρκο του;

Α, τί εύκολα που λύνονται όλα τὰ προβλήματα μέσα σ' ένα παιδικό κεφάλι που όνειρεύεται ! Ο Κρόμβελ βέβαια δέ θ' άργούσε να πεισθεί και θ' άναγνώριζε ότι να κρατεί κανείς τὸν όρκο του και να άγωνίζεται για τὸ κόμμα, όπου ανήκει, δέν είναι έγκλημα. Άλλοιως θά έπρεπε να θανατωθούν οι μισοί του Άγγλοι, και μάλιστα οι καλύτεροι !

Μόλις τελείωσε τὸ φαγητό κι' ο Θωμάς βγήκε για τη βραδυνή επιθεώρηση, ή Τζέννη πήγε στο δωμάτιό του κοριτσιού.

Η Νταίτζη της είπε άμέσως τὰ νέα της σχέδια κι' αυτή την άκουσε με προσοχή. Ο άντρας της της είχε πει άπάνω στο φαγητό μερικές λεπτομέρειες που της έδιναν ελπίδες.

Ο Κρόμβελ είχε ζητήσει από τὸ Κοινοβούλιο γενική άμνηστεια για όλους τούς βασιλικούς άρχηγούς, που είχαν αίχμαλωτισθεί στη μάχη του Γουσσέστερ. Είχε όμως κρατήσει για τὸν έαυτό του τὸ δικαίωμα να εξαίρει από την

άμνηστεια εκείνους που θά τούς θεωρούσε επικίνδυνους για τὸ Κράτος ή για τὸ κόμμα του.

Όστε ή τελευταία λέξη θάδβαινε άπό τὸ στόμα του και τίποτα δέν τὸν έμποδίζε να δώσει τη χάρη.

Τώρα πια ή Νταίτζη πήρε την άπόφασή της. Άράδιασε στη Τζέννη ένα-ένα τὰ επιχειρήματά της με τόσο πάθος, ώστε αν ήταν κάπου εκεί ο Κρόμβελ και την άκουγε, χωρίς άλλο ή στοργή αυτού τὸ παιδιού θά τὸν συγκινοῦσε.

Τὸ πιδ δύσκολο όμως ήταν να επιτύχει κανείς ακρόαση από τὸν Κρόμβελ.

— Τὸ σκέφθηκες αυτό, κόρη μου ; είπε ή Τζέννη. Αν είχαμε καιρό, ή μὲς Μίλδρεδ θά μπορούσε ίσως να παρακαλέσει καμμιά από τις πελάτισσές της. Άλλά θά προφτάσουμε ;

— Δεν έχουμε άνάγκη από τη μὲς Μίλδρεδ, μητέρα, είπε ή Νταίτζη μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Ξεχνάς ότι εγώ, γνωρίζω ένα φίλο τὸν Κρόμβελ ;

— Ποιόν ; ρώτησε ξαφνισμένη ή κυρία Γουίλ.

— Τὸ λόρδο Στάρλυ !

— Τὸ λόρδο Στάρλυ ! έκαμε ή Τζέννη χλωμιάζοντας. Αυτὸν θά παρακαλέσεις, Βιολέττα μου ; Τὸ λές σοβαρά ;

— Γιατί όχι ; είπε ήσυχα ή κόρη. Ο λόρδος Στάρλυ είναι συγγενής μας, καθώς μου είπε ο πατέρας.

(Ακολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Στο μοναδικό ξενοδοχείο μίας μικρής πόλης κατέλυσε ένας ήλικιωμένος κύριος, που θάμενε κεί δυο-τρεις μήνες. Τὸ μεσημέρι, στο τραπέζι, τὸν σερβίρησε ένας υπηρέτης που τὸν φώναζαν Χριστόδουλο. Ήταν στραδός από τὸ ένα μάτι και δέν φαινόταν καθόλου πρόθυμος και περιποιητικός.

Όστόσο ο ξένος, κάθε φορά που ο σερβιτόρος τὸν έφερνε κάτι τί, τὸν προσφώνουσε :

— Μπράβο, Χριστόδουλε, μακάριε ! . .

Και τὸν κοίταζε σαν πράγματι να-βρισκε πάνω του κάτι ζηλευτό . . .

Δυό, τρεις φορές, κι' ο Χριστόδουλος δέν μπόρεσε να βαστάξη.

— Σας παρακαλώ, κύριε, τὸν είπε, δέν μου λένε για ποῖο λόγο με μακαρίζετε ; Εγὼ δέν είμαι παρά ένας φτωχὸς και μονόφθαλμος υπηρέτης . . .

— Αυτό, φίλε μου, τὸν αποκρίθηκε ο ξένος, θά σοῦ τὸ πῶ όταν θά φύγω. Να με περιποιησαι μόνο κι' έννοια σου . . . δέν θά χάσης !

Κι' εξακολούθησε να τὸν προσφωνεί μακάριο. Ο Χριστόδουλος πάλι τσακίζονταν τώρα να τὸν περιποιηται. Τέλος, την ήμέρα που ο ξένος έπρόκειτο να φύγει, τὸν θύμισε :

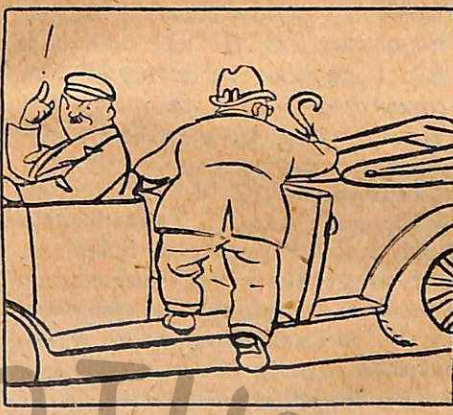
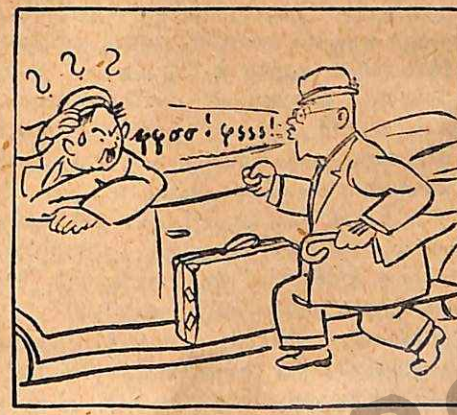
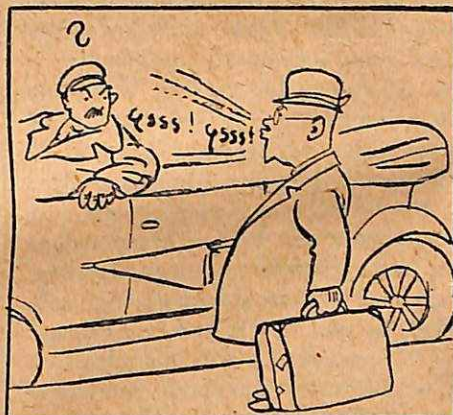
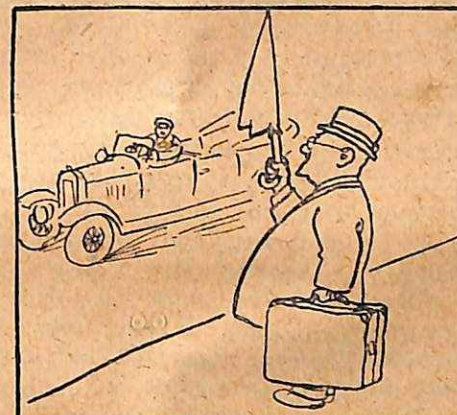
— Θά μου πῆτε σήμερα ; . . .

— Μάλιστα, είπε ο ξένος, σήμερα θά σοῦ πῶ. Λοιπόν, φίλε μου, είς' ένας πολύ κακὸς υπηρέτης, δύστροπος κι' άπρόθυμος τόσο, που πρέπει να καταφεύγει κανείς σε τεχνάσματα για να σε κάνη

λίγο . . . άνθρωπο. Μολοντούτο, Χριστόδουλέ μου, εγὼ σε μακαρίζω, γιατί όταν θά πεθάνης, έσύ θά κάμης τὸ μισὸ κόπο από μᾶς τούς άλλους θνητούς : Δέν έχεις να κλείσης παρά ένα μόνο μάτι !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΡΑΙΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗ !

Ο ξένος δέν ξέρει γού ελληνικά. Ο σωφρέ, που φώναζε για να τὸν πάν στο σταθμό τὸν σιδηροδρόμου, δέν ξέρει γού από καμμιά γλώσσα. Ο ξένος τὸν μιλά γαλλικά, ιταλικά, γερμανικά. Τίποτα ! Επὶ τέλους για να τὸν δώση να καταλάβη τί θέλει, άρχίζει να τὸν κάνη, με στόμα, χέρια και πόδια, τὸ σιδηρόδρομο :

— Φσσς ! . . Φσσς ! . . Φσσς ! . .

Ο σωφρέ, βλέποντάς τον να κάνη έτσι στη μέση τὸν δρόμου, λέει μέσα του : «Μωρὲ τούτος θά είναι τρελός. Κι' ένας τρελός που άλλου θέλει ή πρό-πει να πάη ; . .»

— Μάλιστα ! φωνάζει ύστερ' απ' αυτή τή σκέψη. Κατάλαβα ! Όρίστε μέσα ! Από τὸ ύψος του, ο ξένος καταλαβαίνει πως ο σωφρέ κατάλαβε. Ήσυχος που θά τὸν πάν εκεί που θέλει, ανεβαίνει στο αυτοκίνητο. Άλλά μετά ένα τέταρτο δρόμο, αντί στο σιδηροδρομικό σταθμό, φτάνει ίσα στο Φρενοκομείο ! ! !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ήταν και κάτι αυγουλάτα, μαύρα με γαλανό χνούδι, που δε μάς άφιναν σέ ήσυχία. Ένας παράδεισος εκεί, μπρός στὰ χέρια μας, απαγορευμένος και κλειστός! "Α, μὰ δε μπορούσε νὰ κρατήσει αυτό, έπρεπε νὰ βρεθεί ένας τρόπος. Τὰ είπαμε με τὸ Γιώργο τὸν Παλίδη τὸ φίλο μου, πὸν τὸ κρεβάτι του στὸ θάλαμο ἦταν πλάι στὸ δικό μου, κι' ετοίμαστηκε τὸ σχέδιό μας.

Δὲν εἶχα κοιμηθεῖ ἀκόμη ἐκείνο τὸ βράδυ, γιατί τὸ σχέδιο αὐτὸ μοῦ κρατοῦσε ἀγρυπνὴ τὴ σκέψη. Ὡστόσο εἶχα κλείσει τὰ μάτια και σίγουρα ἦταν έτοιμος ὁ ὕπνος νὰ με πάρει, γιατί μοῦ φάνηκε λιγάκι σὰν ὄνειρο, ὅταν ἐννιωσα νὰ με σκουντᾷ κάποιος στὸν ἀγκώνα. "Ανοίξα ἀμέσως τὰ μάτια μου κι' εἶδα τὸν Παλίδη με τὸ χιτῶνί του φορεμένο, με τὰ παπούτσια του στὸ χέρι.

Ένα ἀδύνατο ἡλεκτρικὸ φῶτιζε τὸ θάλαμο κι' ἕνα κομμένο σεληνόφως ἔμπαινε ἀπὸ τὰ τζάμια. Κανείς ξύπνιος, ὅλοι κοιμῶνταν ἀθόρυβα και βαθιά. "Η καρδιά μου πήγαινε νὰ πεταχτεῖ ἔξω, ὅταν σηκώθηκα, ἔβαλα τὰ ρούχα μου και πήρα κι' ἐγὼ τὰ παπούτσια μου στὸ χέρι.

Βγήκαμε σιγά-σιγά ἀπ' τὸ θάλαμο στὸ διάδρομο. Κανείς. Ξεκλειδώσαμε με μύριες προφυλάξεις τὴν ἐξώπορτα. Κανείς. Περάσαμε μπρός στὸ σπιτάκι τοῦ θυρωροῦ, διάσχισαμε τὸ προαύλιο. Κανείς. Κι' ἀπὸ κεῖ, ἥσκιο-ἥσκιο, γραμμὴ στὰμπέλι.

Ακόμη δὲν τὸ πίστευα, πὼς κανείς δὲν ἀγρυπνοῦσε και δὲ φύλαγε τὸ σχολεῖό μας τὴ νύχτα. Ὡστε ὅλοι οἱ φόβοι μας ἦταν ἀστέιοι και μπορούσαμε μιὰ χαρὰ νὰ βγαίνουμε ἔξω τὴ νύχτα και νὰ πηγαίνουμε στὰμπέλι — ἢ ὅπου ἀλλοῦ θέλαμε: στὸ σιντριβάνι με τίς νεράιδες, στὸ καίμενο σπῆτι με τὰ φαντάσματα, στὸ πάρκο με τὰ ὠραία ἀγάλματα;

Τὸ φεγγάρι ἦταν λεῖψο και τὸ φῶς του εἶχ' ἕνα κρύο μυστήριο, — ἕνα φῶς σὰν κομμένο, σὰν σκοῦρο γαλάζιο, ἔτσι πὸν ἀνάμεσα στὸν ἥσκιο και στὸ φῶς δὲν ἦταν μεγάλη διαφορά. Κοντὰ στὰμπέλια, σταματήσαμε και κοιτάξαμε προσεχτικά. Ἀπάνω στὴ δραπετσώνα τοῦ Παλιόπυργου ἦταν φῶς. Ἀγρυπνοῦσε λοιπὸν ὁ δραπεττής; Και τὸ πλοῦ του ἦταν γεμάτο;

Δὲ βαρύνει, ἔτσι γιὰ φοβέρα τῶχει τὸ φῶς, μοῦ εἶπε ὁ Παλίδης. Θὰ τὸν ἔχει πάρει ὁ ὕπνος. Ἀλλὰ και ξύπνιος νᾶναι, πὸν θὰ μάς ἰδεῖ; Θὰ μπορούμε μέσα στὰ κλήματα με τὰ τέσσερα. Ἐμπρός!

Ἡ καρδιά μου σκίρτοῦσε. Ἀλλὰ μ' αὐτὸν τὸν Παλίδη, τὸν ἀφοβο και τὸ

θρασύ, μπορούσα νὰντικρύσω τὸν ἴδιο τὸ θάνατο. Εἶχε μιὰ περίεργη ἐπιβολὴ ἀπάνω μου και μ' ἔσερνε ὅπου ἤθελε.

Πέσαμε στὰ τέσσερα και σιγά-σιγά μπήκαμε στὰμπέλι. Σιγά-σιγά συνειθίσαμε και στὸ τρίξιμο τῶν ξερῶν φύλων πὸν πατοῦσαμε με τὰ χέρια και με τὰ πόδια μας, και δὲ μάς ἔνοιαζε. Σταθήκαμε. Ἀπλώσαμε τὸ χέρι και νὰ τα τὰ σταφύλια! Ένα κρύο, ἕνα ὁροσερὸ και βαρὺ τσαμπὶ μοῦ γέμισε τὴν παλάμη. Τώρα πὸν τὸ συλλογίζομαι, ρωτῶ τὸν ἐαυτό μου, τί μάγια εἶχε ἀπάνω του ἕνα ἀπλό, ἕνα συνειθισμένο τσαμπὶ σταφύλι, γιὰ νὰ μοῦ μεταδώσει, κείνη τὴ νύχτα, σὰ με μαγνητισμὸ τὴν εὐδαιμονία; Θεέ μου! τὸ κρατοῦσα στὰ χέρια μου κι' ἔτρεμα ἀπὸ ἀγαλλίαση.

— Ένας ροδίτης, μὰ ἕνας ροδίτης! ἔκανε ὁ Γιώργος κι' ἔπνιγε ἕνα γέλιο.

Ένα γέλιο, πὸν τὸ γεννοῦσε ἡ ἀπειρη εὐδαιμονία του. Κρυφογελοῦσα κι' ἐγὼ κι' ἔτρωγα. Τρώγαμε κι' οἱ δύο μας, καθιστοὶ τώρα χάμω κι' ἡσυχιο.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἡσυχία, μέσα στὸ πεθαμμένο φῶς τοῦ ἄψυχου φεγγαριοῦ, χωρίς καμμιὰ προειδοποίηση, χωρίς κανένα ἄλλο κρότο ἢ θόρυβο, — μπᾶμ! βρόντηξε ξαφνικά κι' ἀντιλάλησε στὴν πλαγιά τοῦ λόφου κι' ὕστερα παραπέρα στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, κι' ὁ ἀντίλαλος χάθηκε στὸν κάμπο χαμηλά...

Ἀμέσως ἕνα φροτ! σὰν μιὰ φούχτα χαλάζι νὰ τινάχτηκε πάνω στὰμπέλιόφουλα. Θεέ μου! ἦταν σκάνια! Ἐκεῖ δά, μπροστὰ στὴ μύτη μας!

Μείναμε ἀσάλευτοι, σὰν τὸ μάρμαρο, παγωμένοι. Τὰ τσαμπιά ἔφυγαν ἀπ' τὰ χέρια μας και κοιταχτήκαμε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ βάστηξε πολὺ. Ὁ Παλίδης πετάχτηκε ἀπάνω μονομιάς και τὸβαλε στὰ πόδια ἀμέσως.

— Τρέχα, θὰ μάς σκοτώσει! Τρέχα ὅσο μπορείς!

Και τρέχαμε κι' οἱ δύο μας σὰν τρελοὶ πρὸς τὸ σχολεῖο. Τρέχαμε νὰ μποῦμε στὴ φυλακὴ και στὴν τιμωρία μας, γιὰ νὰποφύγουμε τὸ θάνατο πὸν μάς ἀπειλοῦσε. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τοῦ ὕπερτάτου κινδύνου, τὸ σχολεῖο ἦταν ἡ στέγη, τὸ ἀσυλο κι' ὁ φίλος.

Τότε ἀκούσαμε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωνὴ τοῦ δραπετῆ: ἔ, ἔε!... Ὁ Γιώργος ἔκοψε λιγάκι τὴν τρεχάλα του και μοῦ εἶπε:

— Ἐέρεις, σίγουρα θὰ μάς πέρασε γι' ἀλεπούδες και μάς ἔρριξε, χωρίς νὰ μάς εἰδοποιήσει. Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε, κακομοίρη μου!

Μπήκαμε ἀπὸ τὴν ξώπορτα, γυρτή, ὅπως τὴν εἶχαμε ἀφίσει, περάσαμε τὸ διάδρομο, τρυπώσαμε στὸ θάλαμο.

Πάλι κανείς πουθενά. Ὡστε ἔμελλε νὰ τὴ γλυτώσουμε ἔτσι, χωρίς νὰ μάς ἰδεῖ κανείς, χωρίς νὰ πάρουμε καμμιὰ τιμωρία;

Μὰ καθὼς βγάλαμε βιαστικά τὰ παπούτσια μας και τὰ ρούχα μας γιὰ νὰ πέσουμε, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου μπήκε κάποιος. Κάποιος με ἄσπρα νυχτικά. Στάθηκε ἐκεῖ στὴν πόρτα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ θάλαμο, μοῦ φάνηκε πὼς κοίταζε μένα πὸν βιάστηκα νὰ κουκουλωθῶ στὰ στρώματά μου ὅπως-ὅπως, κι' ἔφυγε πάλι, χωρίς κανένα θόρυβο. Ποιὸς ἦταν; Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ὁ ἐπιμελητής, ἀλλὰ δὲν ἤμουν βέβαιος. Πάντως αὐτὸ δὲν ἦταν ὄνειρο, γιατί τᾶλλο πρωτὶ, πρὶν ἀρχίσει τὸ μάθημα, ὁ ἐπιστάτης φάνηκε στὴν πόρτα τῆς τάξης;

— Ὁ Μακρῆς κι' ὁ Παλίδης στὸ Διευθυντήριο!

Στὴν τάξη ἔγινε, ὅπως πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις νεκρική σιγὴ κι' ὅλοι μάς κοιτάζαν περίεργα καθὼς πηγαίναμε, κίτρινοι σὰν τὸ κερί, πρὸς τὸ μαρτύριό μας. Δὲν ἤξερε κανείς τίποτα ἀκόμα και κάθε ματιὰ εἶχε τὴν ἴδια ἀπορία:

— Μὰ τί ἔκαναν; Κι' ὁ Μακρῆς λοιπὸν; Αὐτός, πὸν δὲν ἔχει πᾶει ποτὲ στὸ Διευθυντήριο;

Και πὸν νᾶξεραν...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΥΧΗ

Η ΒΡΟΧΗ

— Λοιπὸν σὰς ἔπιασε προχτὲς ἡ βροχὴ στὸ δρόμο, θεῖα-Νικόλαινα;

Ἡ θεῖα-Νικόλαινα ἀκούμπησε τὸ δίσκο με τ' ἄσπρο φλυτζανάκι τοῦ καφέ και τὸ ποτήρι με τὸ κρύο νερὸ στὸ ξύλινο σκαμνὶ πὸν βρισκόταν μπροστὰ μου, και πὸν ἀποτελοῦσε μαζί με τὴν καρέκλα πὸν καθόμουν τὸ μόνο κᾶθισμα τῆς πρόχειρης ἐξοχικῆς καλύδας. Ὡστερα κάθησε κι' ἡ ἴδια παραπέρα, στὴ σκάφη πὸν ἦταν βαλμένη ἀνάποδα, και κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Πῶ, πῶ, παιδάκι μου, μάς ἔπιασε μονάχα; Δὲν λὲς μάς ἔπνιξε καλύτερα; Τὴ νερὸ ἦταν ἐκεῖνο; Ἐλάσσα; Κι' ἀναπάντεχο. Τὸ πρωτὶ νᾶναι ἕνας ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ. Σὰν ἦταν σκόλη και δὲν εἶχαμε νὰ κάνουμε καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ-πέρα,—τὴ σταφίδα μας τὴν εἶχαμε κουβαλήσει στὴ χώρα, τὰ σῦκα μας μαζεμένα,—εἶπα κι' ἐγὼ νὰ πάω νὰ δῶ τὴν συννυφάδα μου στὸ χωριό. Κι' ὅχι τόσο γιὰ μένα, ὅσο γι' αὐτὸν τὸ καυκαρότισο,

πὸν ἀπὸ τότε πὸν ἦρθαμε στὸ χτήμα δὲν κάθησε μιὰ μέρα. Πότε νὰ ξεφυλίσουμε τὰ κλήματα, πότε νὰ τρυγήσουμε, πότε ν' ἀπλώσουμε τὴ σταφίδα, πότε νὰ μαζέψουμε τὰ σῦκα, πάντα κάποια δουλειὰ θὰ βρισκόταν. «Ἄντε, Λένη» τῆς λέω «βᾶλε τὸ φουστάνι σου και πᾶμε νὰ δοῦμε και τὴ θεῖά σου.»

Ἐβαλε ἐκείνη τὸ φουστάνι της, ἔβα-

λα ἐγὼ τὴν πόλκα μου και ξεκινήσαμε. Νὰ κάνη μιὰ ζέστη, παιδάκι μου! Ὡς τὰ μάτια εἶχαμε κατεδασμένα τὰ τσεμπερία μας γιὰ τὴν ἀντηλιά. Ἀποκαμωμένες φθάσαμε στὸ χωριό. Νὰ κάνουν κάτι χαρὲς ἡ συννυφάδα μου κι' οἱ κόρες της! Χρόνια εἶχαν νὰ μάς ἰδοῦν στὰ μάτια τους.

— Νὰ κάσετε ὡς τὸ βράδυ ἐδῶ, νὰ φᾶμε και μαζί, μάς λέγανε. Νὰ σφάξουμε ἕνα κοκκοράκι, νὰ ρίξουμε και λίγες χυλόπηττες μέσα, πὸν σήμερα εἶν' και σκόλη.

Μὰ πὸν καθόμουν ἐγὼ!

— Δὲν μπορῶ, τοὺς λέω. Ἐχῶ ἀφήσει ἔξω τὰ ζωντανά μου, τίς κότες μου, τὴ γίδα μου, τὸ γουρούνι. Ἐπειτα θάρθῃ και τὸ παιδί τὸ βράδυ. Ἀλλ' ἄς καθήσουμε πρώτα νὰ σᾶς δοῦμε κι' ὕστερα μιλοῦμε γιὰ φευγιό.

Ἀχ, και πὸν νὰ τῆξερα ἡ κακομοίρα! Δὲν εἶχαμε καλοπεί ἀκόμη τὸν καφέ μας κι' ἀκούω ἕνα μπουμπουνιτό. Μπουμπουνίζει ἡ κάρρο περνάει, Κατερίνα; λέω τῆς συννυφάδας μου.

Οἱ ἀνιψάδες μου βάλανε τὰ γέλια. — Τ' αὐτιά σου θὰ βουτίζουν, θεῖα, μοῦ λένε.

Σώπασα πιά κι' ἐγὼ, Τί νὰ πῶ; Ἀμα εἶσαι γέρος, σὲ περνοῦν και γιὰ ξεμωραμένο. Σὲ λίγη ὥρα νὰ, ἄλλο μπουμπουνιτό. Τούτῃ τὴ φορὰ ὅμως δὲν με κορόϊδεψαν, ἀλλὰ βγήκε ἡ συννυφάδα μου ἔξω γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὸν καιρό.

— Ἐννοια σου, μοῦ λέει. Κεῖ πέρα κατὰ τὸ Βουλκάνο βρέχει.

— Κατὰ τὸ Βουλκάνο βρέχει; Ἀμ σὲ μιὰ ὥρα τὸ νερὸ εἶναι φτασμένο ἐδῶ! Συμφορά μου!

— Και τί, σάμπως εἶναι χειμῶνας; μοῦ λέει ἐκείνη. Κι' ἂν βρέξῃ, κάθησε ἐδῶ ὥσπου νὰ περάσῃ ἡ βροχὴ. Μήπως ἔχεις τίς σταφίδες σου στ' ἁλώνια;

— Δὲν ἔχω τίς σταφίδες μου στ' ἁλώνια, ἔχω ὅμως τὰ ζωντανά μου ἔξω, τίς γίδες μου, τίς κότες μου. Ἐχῶ και κάτι χυλόπηττες ἀπλωμένες στὰ κεραμίδια νὰ στεγνώσουν κι' ἂν τὰ πάρῃ ἡ βροχὴ χαθήκανε. Σήκω, Λένη, νὰ φύγουμε.

— Κάθῃσε, θεῖα, λιγάκι, νὰ μοῦ λένε ἐκεῖνες. Δὲν βρέχει ἀκόμα.

— Ἀμ τί; θέλετε νὰ με βρῇ ἡ βροχὴ στὸ δρόμο; Ἡ μήπως εἶναι και κοντὰ; Μισὴ ὥρα δρόμος και περισσότερο. Σὰν μ' ἔδλεπε ἔτσι ἡ Λένη ἡ κακομοίρα, τί νὰ πῇ κι' ἐκείνη; Σηκώθηκε και φύγαμε. Δὲν εἶχαμε, πὸν λὲς, πᾶει δέκα βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι και νὰ πιάσῃ ἕνας ἄερας, ἕνα σιφουνικό! Νὰ γέρουν τὰ δέντρα ἴσαμε κατὰ τὰ κλαριά τους κι' ἡ σκόνη ὅλη νὰ μπαῖνῃ μέσα στὸ στόμα μας και μέσ' στὰ μάτια μας. Και νὰ βλέπῃς και τὰ σύννεφα νὰ ἔρχονται. Σὲ λίγο μαύρισε ὁλος ὁ τόπος πέρα ὡς πέρα. Μόλις εἶχαμε φτάσει στὸν

δημόσιο δρόμο κι' ἔπιασε ἡ βροχὴ. Τὴ βροχὴ ἦταν ἐκείνη, τί κατακλυσμός; Λὲς κι' ἀδειάζανε με τοὺς κουβάδες τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἐμεῖς εἶχαμε σηκώσει τίς φούστες μας γιὰ νὰ σκεπᾶσουμε τίς πλατές μας και τὰ κεφάλια μας, ἀλλὰ πὸν! Ὁχι φουστάνι, ὅχι ὀμπρέλλα, ἀλλὰ και κάπα νᾶχες δὲν θὰ τὴ γλύτωνες ἐκείνη τὴ βροχὴ. Ἐννοιωθὰ τὸ νερὸ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν πλάτη μου στὰ πόδια μου και νὰ μουσκέδῃ τὰ παπούτσια μου. Ἐμεῖς πᾶν δὲν εἶχαμε στὸ νοῦ μας τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς νὰ τρέξουμε νὰ φθάσουμε στὸ σπῆτι μας. Πὼς δὲν σκοντάφαμε σὲ καμμιὰ πέτρα νὰ σκοτωθῶμε κιόλας μ' αὐτὸ τὸ τρέξιμο πὸν κάναμε! Ὁλο τὸ νερὸ τὸ φάγαμε στὴν πλάτη μας. Ὅταν φτάσαμε κάτω στὴν σταφίδα, εἶχε περάσει ἡ μπόρα. Ὁ, τι ψιχάλιζε.

— Ἀμ γιατί δὲν περίμενες νὰ περάσῃ ἡ βροχὴ, ὅπως σοῦ εἶχε πεί ἡ συννυφάδα σου;

— Ἐλα ντέ! Ἀμ τῆξερα κι' ἐγὼ πὸν θ' ἀρχίσῃ ἔτσι στὴ στιγμὴ νὰ βρέξῃ; Ἐλεγα πὼς θὰ πρόφθαινα νὰ γλυτώσω τίποτε. Ἀχ! Ἰχ! Ἐγὼ τὴν εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὴν συμφορὰ πὸν μ' εἶχε βρεῖ. Ὅλες τίς χυλόπηττες τίς εἶχε πάρει ἡ βροχὴ ἀπὸ τὰ κεραμίδια και τίς κατέδασε ὡς κάτω στ' ἁλώνια. Οἱ κότες τίς χαρήκανε στὴ ἄλλη μέρα. Μέσ' στὴν καλύδα εἶχαν μπεῖ τὰ νερά και μοῦ εἶχαν κάνει μούσκεμμα και τίς πατάτες μου και τὰ κρεμμύδια μου. Ἐπάνω στὸ κρεβάτι εἶχα ἀκουμπήσει ἕνα ζευγάρι κᾶλτσες πὸν ἔπλεκα τοῦ Γεώργη, κι' ἔσταξε ἕνα κεραμίδι ἀπὸ πάνω και ἔξεδάψαν ὅλες στὸ σεντόνι. Νά, τὸ βλέπεις και μοναχὴ σου. Μ' ὅλο τὸ πλύσιμο πὸν τοῦκανα, δὲν βγήκε ἡ μπογιά. Και νᾶταν αὐτὸ μοναχά; Ἡ πὸν ἡ κλωσσο μου, ἀντὶ νὰ χωθῇ μέσ' στὸ κοτέτσι, μαζέψε ἡ ζουρλὴ ὅλα τῆς τὰ κλωσσόπουλα και κάθησε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν καλύδα, κάτω ἀπὸ τὴν γωνιά ὅπου μαζεῖσονται και τρέχουν τὰ νερά ἀπ' τὰ κεραμίδια. Μισοπεθαμένη τὴν βρήκαμε και μούσκεμμα ἀπ' τὴν βροχὴ ὡς τὸ πεσά. Τὰ κοτόπουλα ὅμως ἦταν ὅλα κόκκαλο. Τὸ πουπουλάκι τους κολλημένα στὸ κορμί τους, τὰ μάτια τους κλειστά. Τί νὰ σοῦ κάνουν τὰ κακόμοιρα, μάς βδομάδας πουλιά; Μόλις τὰ εἶδε ἡ Λένη ἀρχίζει κάτι κλάμματα. Μοναχὴ τῆς βλέπεις παιδεύτηκε νὰ τ' ἀναστήσῃ.

— Πᾶνε μάννα, μοῦ λέει, τὰ κοτόπουλα! Κρίμα στοὺς κόπους μου! Ἀμ σὰν διάλεγες και σὺ τὴν κουστὴ κατὰ γιὰ κλωσσο!

— Σῦρε, τῆς λέω, κι' ἄλλαξε και μὴ σὲ νοιάζει, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Ἄντε μὴ μοῦ πουνητᾶσῃς με τὰ βρεμμένα ρούχα. Ἀτῇ ὅμως πὸν νὰ μ' ἀκούσῃ. Καθόταν ἐκεῖ και τὰ μοιρολογοῦσε.

— Ἀμ ὅποιος κι' ἂν τᾶδλεπε, γιὰ ψό-

φια θὰ τὰ νόμιζε, εἶπε ἡ Ἐλένη κόδοντας τὴ μάννα της. Μὰ ξέρεις πὼς ἦταν τὰ κακόμοιρα, κυρὰ-κουμπάρα; εἶπε ὕστερα, γυρίζοντας σὲ μένα. Ὅλα πεσμένα ἀνάσκελα, τὰ ποδαράκια τους μαζεμένα, τὰ μάτια τους κλειστά. Δὲν μπορούσα νὰ τὰ βλέπω ἔτσι, μούσχιζαν τὴν καρδιά.

— Δὲν μπορούσε νὰ τὰ βλέπῃ ἔτσι και ξέρεις τί ἔκανε; πετάχθηκε ἡ θεῖα-Νικόλαινα. Ἀρπάξε ἕνα και τὸ πέταξε μέσ' στὴ σταφίδα! Σὰν τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦρθε! Μή, στρίγγλα! τῆς φωνάξω, φέρ' το πάλι ἐπάνω τὸ πουλί κι' ἀναψε φωτιά ἐδῶ-πέρα στὴ γωνιά!

Ποῦ ν' ἀνάψῃς ὅμως φωτιά, παιδάκι μου; Μὲ τί ξύλα, με τί βέργες, πὸν ὅλα ἦταν μούσκεμμα; Τί νὰ κάνω κι' ἐγὼ στὴν ἀπελπίσῃ μου; Στὴν ἀγκωνὴ βρισκόταν μιὰ σαρωματίνα ἀπ' αὐτὲς πὸν σκουπίζουμε τ' ἁλώνια. Στὴ στιγμὴ τὴν χαλάω και τῆς βάζω ἕνα σπῆρτο. Ἐπῖακα και τὰ πουλάκια ἕνα-ἕνα ἀπὸ τίς φτερουγίτσες τους και τὰ κρατοῦσα ψηλά πάνω ἀπ' τὴ φωτιά. Κι' ἐκεῖ λοιπὸν πὸν ἦταν φόβος, τᾶδλεπες σὲ μιὰ στιγμὴ κι' ἀνοίγανε τὰ μάτια τους και τῖναζαν τὰ πόδια τους κι' ἔβαζαν μιὰ φωνή: «Τσίι! Κλού, κλού!» τοὺς φωνάξε ἡ κλωσσο ἡ κακομοίρα.

Ὅλα πὸν λὲς τὰ γλύτωσα, και τὰ ἔντεκα. Ὅυτε ἕνα δὲν πήγε χαμένο, «Τὰ βλέπεις;» λέω τῆς κόρης μου. Κάτω ἐκείνη τὰ μάτια της. Ντροπιάστηκε βλέπεις.

Χμ, καλὰ κάνεις και τὰ κατεβάσεις και τώρα. Σῦρε νὰ κόψῃς κανένα σταφύλι τῆς κυρὰ-κουμπάρας. Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Κανένα ροδίτη και κανένα ραζακί. Και νᾶναι γινωμένα. Γρήγορα!

Κεῖνη τὴν ὥρα μπήκε μέσα στὴν καλύδα μιὰ μαύρη κότα πὸν κούτσαινε λιγάκι, κι' ἀπὸ πίσω τῆς ἔρχονταν τρέχοντας ἕνα κοπάδι ὀλόκληρο κοτοπουλάκια. Ἡ κότα φώναζε κλοῦ-κλοῦ και σκάλιζε τὸ χῶμα και τὰ πουλιά σκοτώνονταν ποῖ νὰ πρωτοπροφθάσῃ νὰ ταμπήσῃ τὸν καλὸ μεζὲ πὸν εἶχε βρεῖ ἡ μάννα τους.

— Ἀχ, τί νόστιμα! εἶπα. Αὐτὰ εἶναι πὸν γλύτωσες ἀπ' τὴ βροχὴ;

— Αὐτὰ μαθὲς, αὐτὰ. Σὰ μεγαλώσουν λιγάκι, νὰ κοπιᾶσῃς με τὸ καλὸ νὰ σοῦ σφάξουμε κανένα και νὰ σοῦ κάνουμε τὸ τραπέζι.

Κι' ἡ θεῖα-Νικόλαινα κοίταξε με ἀγάπη, τὰ πουλάκια πὸν τὰ γλύτωσε ἀπὸ τὸ πνίξιμο, γιὰ νὰ τὰ κάνῃ πλάφι ἡ καπαμά.

Κορώνη, Αὐγούστου 1928.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυστικόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐν' ἀπὸ τὰ μικρὰ τηλεθόλα τοῦ **Σλώγι** ἦταν στημένο στὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς. Τὸ τράβηξαν γρήγορα ἔξω, τὸ γέμισαν, — ἔ, δὲν ἦταν περίστασις νὰ λυπηθοῦν μπαρούτι! — καὶ πυροβόλησαν πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Ἡ κανονιά θάκουσθηκε σὲ ἀπόστασι πολλῶν μιλίων, γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἡσυχὴ κι' ἡ ὁμίχλη καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἤχου. Ἀλλὰ πάλι οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις!

Ἐξακολούθησαν νὰ πυροβολοῦν κάθε δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Τίποτα! τίποτα!

Ἐπιτέλους κατὰ τὶς πέντε τὸ βράδυ, ἀκούσθηκαν ἀπὸ μακριὰ δυο-τρὶς τουφεκιές.

— Αὐτοὶ εἶναι! φώναξε ὁ Σέρδης.

Καὶ στὸ σύνθημα τοῦ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ τελευταία κανονιά. Σὲ λίγο, δυὸ μαῦρες σκιὲς ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν μέσα στὴν ὁμίχλη ποὺ ἦταν πρὸ ἀραιή στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Τὰ παιδιά ζητωκραύγασαν. Ἀλλὰ ζήτη τὸς ἀποκρίθηκαν. Ἦταν ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρός.

Ἀμὴ ὁ Ζάκ!

Ὅχι, ὁ Ζάκ δὲν ἦταν μαζί τους! Κι' οἱ κυνηγοὶ εἶπαν πὼς οὔτε τὸν εἶδαν οὔτε τὸν ἀκούσαν. Εἶχαν πάρει, φαίνεται, ἀντίθετες διευθύνσεις, ἐκεῖνοι πρὸς τὰ μεσημβρινά, ὁ Ζάκ πρὸς τ' ἀνατολικά...

Φαντασθῆτε τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Μπριάν. Οὔτε σκέφθηκε νὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Δόνιφαν γιὰ τὴν ἀπειθείά του. Συλλογιζόταν μόνο τὸν ἀδελφό του. Θὰ ἔβρισκε τὸ δρόμο νὰ γυρίσῃ μέσα στὴν πυκνὴ ἐκεῖνη ὁμίχλη; κι' ἂν ἀναγκασθόταν νὰ διανυκτερεύσῃ στὴν παγωμένη λίμνη, ὅπου ἡ θερμοκρασία θὰ κατέβαινε ἴσως ὥς τοὺς δεκαπέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, δὲν θὰ κινδύνευε νὰ ξεπαγιάσῃ;...

— Ἐγώ, ἐγώ ἔπρεπε νὰ πάω, ἀντὶ νὰ στείλω τὸν Ζάκ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στοὺς φίλους του, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ δώσουν θάρρος κι' ἐλπίδα.

Ἐρριξαν ἀκόμα δυὸ φορές μὲ τὸ κανόνι. Ἄν ὁ Ζάκ ἦταν κοντὰ στὴ σπηλιά, θ' ἀποκρινόταν βέβαια μὲ τὴ σάλπιγγα. Ἀλλὰ τίποτα πάλι δὲν ἀκούσθηκε, ἀφοῦ ἔσθυσαν κι' οἱ τελευταῖοι ἀντίλαλοι ἀπὸ τὶς κανονιές.

Ἡ νύχτα ὥστόσο πλησίαζε. Τὸ σκοτάδι θὰ σκέπαζε σὲ λίγο ὅλο τὸ νησί.

Ἀξαφνα συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο κι' εὐνοϊκὸ πολὺ. Ἡ ὁμίχλη ἄρχισε νὰ διαλύεται. Ὁ ἐλαφρὸς ἀνεμὸς ποὺ σηκώθηκε κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, τὴν ἐσπρωχνε πρὸς τὰ ανατολικά κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ξεκαθάριζε. Ὡστε μόνο τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι θὰ ἐμπόδιζε τὸν

Ζάκ νὰ βρῇ τὸ δρόμο τῆς σπηλιάς. Γι' αὐτὸ σκέφθηκαν νὰ νάψουν μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ νὰ τὴ διατηρήσουν ὅλη νύχτα, σὰ φάρο πρὸς ὁδηγία του.

Ἐτοιμάζονταν νὰ νάψουν τὰ ξύλα ποὺ εἶχαν σωρίσει, ὅταν ὁ Γόρδων ἐφώναξε: — Σταθῆτε μιὰ στιγμή!

Κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Κι' εἶχε διακρίνει ἕνα μαῦρο σημάδι, πρὸς τὰ βορειοανατολικά τῆς λίμνης, — ἕνα μαῦρο σημάδι κινητὸ.

Ἀμέσως ὁ Μπριάν πῆρε τὸ τηλεσκόπιο, κοίταξε μὲ προσοχὴ καὶ σὲ λίγο εἶπε:

— Ἀ, δόξα σοι ὁ Θεός!... Ὁ Ζάκ εἶναι!... Τὸν διακρίνω!...

Τὰ παιδιά τότε φώναξαν ὅλα μαζί. Οἱ φωνὲς τοὺς ὅμως δὲν ἦταν δυνατό νὰκούσθουν σὲ ἀπόστασι ἐνὸς σχεδὸν μιλίου. Ὡστόσο ὁ Ζάκ ἔτρεχε, γλυστρουσε μὲ τὰ πατίνια του στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης σὰ βέλος. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔφθανε.

— Μὰ δὲν εἶναι μόνος του, περίεργο! ἔκαμε ὁ Βάξτερ.

Κοίταξαν προσεκτικώτερα κι' εἶδαν, ἀλήθεια, καὶ δυὸ ἄλλα μαῦρα σημάδια, ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν Ζάκ σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου βήματα.

— Τὶ νὰ εἶναι αὐτά; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Ἀνθρωποὶ;... εἶπε ὁ Βάξτερ.

— Ὅχι δά! ἀποκρίθηκε ὁ Οὐίλκοξ. Ζῶνα φαίνονται νὰ εἶναι.

— Κι' ἴσως ἄγρια, θηρία! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Καὶ χωρὶς δισταγμὸ, ἄρπαξε τὸ τουφέκι του, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔρχόταν ὁ Ζάκ, πυροβόλησε δυὸ φορές τὰ θηρία ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, κι' αὐτὰ

«Ὁ Δόνιφαν ἄρπαξε τὸ τουφέκι του...» (Σελ. 382, στ. β'.)

τότε ὑποχώρησαν καὶ σὲ λίγο ἔγιναν ἀφαντα.

Ἦταν δυὸ ἀρκούδες.

Ἀλλ' ἂν ὑπῆρχαν ἀρκούδες στὸ νησί, πὼς ὡς τότε δὲν εἶχαν ἰδεῖ ἴχνος τους; Κι' ὅμως τὰ παιδιά εἶχαν κάνει τόσες ἐκδρομὲς, καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι. Αὐτὸ βέβαια ἐσήμαινε, ὅτι οἱ ἀρκούδες δὲν ἦταν κάτοικοι τοῦ νησιού, ἀλλὰ ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλο μέρος, τὸν χειμῶνα, εἴτε περπατώντας στὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, εἴτε καθισμένες, ὅπως σὲ πλοῖο, ἀπάνω σὲ μεγάλους ὀγκόπαγους ποὺ τοὺς παρέσυρε τὸ ρεῦμα. Ἀπ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὑπῆρχε ἡπειρος κοντὰ στὴ νῆσο Σέρμαν;

Ὡστόσο ὁ Ζάκ, ποὺ τὸν ὑποδέχθηκαν οἱ σύντροφοί του μὲ μεγάλη χαρὰ, τοὺς διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του. Ὁ κακόμοιρος, ἀφοῦ τοῦ κάκου σάλπισε πολλὲς φορές, προσκαλώντας τοὺς δυὸ χαμένους, ἐπιτέλους χάθηκε κι' αὐτὸς στὴν ἀπέραντη λίμνη καὶ δὲν ἔξερε ποῦ βρισκόταν, ὅταν ἀκουσε ἄξαφνα μιὰ κανονιά.

«Τὸ κανόνι μας θὰ εἶναι», σκέφθηκε προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἔρχόταν ὁ κρότος. Ἀπείχε τότε πολλὰ μίλια ἀπὸ τὴν ὄχθη πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Εὐθὺς ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν κρότο. Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἀρχίσει νὰ διαλύεται. Κι' εἶδε μπροστά του τὶς δυὸ ἀρκούδες, ποὺ ὁρμούσαν νὰ τὸν σπαράξουν...

Ὅσο μεγάλος κι' ἂν ἦταν ὁ κίνδυνος, ὁ Ζάκ δὲν τὰ ἔχασε. Διπλασίασε τὴν ταχύτητά του καὶ κατὰφερε νὰ φέσῃ τὶς ἀρκούδες πίσω του. Ἀλῆμονό του ὅμως ἂν γλυστρουσε κι' ἔπεφτε στὸν πάγο! Τὰ θηρία θὰ τὸν ἔφταναν.

Εὐτυχῶς ὁ Ζάκ δὲν ἔπεσε. Κι' ἔξακολούθησε νὰ τρέχῃ γρηγορότερα ἀπ' τὶς ἀρκούδες, ὡς ποὺ ὤρμησε ὁ Δόνιφαν καὶ τὶς ἐδίωξε μὲ τὶς τουφεκιές του.

Τὴ στιγμή ποὺ γύριζαν ὅλοι στὴ σπηλιά, ὁ Ζάκ πλησίασε τὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔδωσες τὴν ἄδεια νὰ κινδυνεύω γιὰ τὴ σωτηρία τῶν συντρόφων μου.

Ὁ Μπριάν δὲν τοῦ εἶπε τίποτα. Μόνο τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Ὑστερα εἶπε στὸ Δόνιφαν:

— Εἶδες τί δυστύχημα παρ' ὀλίγο νὰ φέρῃ ἡ ἀπειθείά σου. Σὲ συγχωρῶ ὅμως, καὶ σ' εὐχαριστῶ μάλιστα, Δόνιφαν, γιατί ἔτρεξες πρὸς βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ οἱ ἀρκούδες θὰ τὸν ἔφθαναν καὶ θὰ τὸν κατασπάραζαν.

— Τὸ χρέος μου ἔκαμα, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν ψυχρά.

Κι' ἀπέφυγε τὸ χέρι, ποὺ μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη τοῦ ἔτεινε ὁ Μπριάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Σιαθμός στὰ νότια τῆς λίμνης. — Δόνιφαν καὶ Συντροφία. — Χωρισμός. — Κάθοδος ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ ὄχθη. — Στὴν ἐκβολή.

Ἐνάμισυ μῆνα μετὰ τὰ συμβάντα ποὺ διηγηθήκαμε, ἕνα δειλινὸ, ἢ ὥρα πέντε, τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ἀποίκους τῆς νήσου Σαίρμαν ἐστάθμευαν στὴ μεσημβρινή ἄκρη τῆς λίμνης.

Ἦταν στίς 10 τοῦ Ὀκτώβρη, δηλαδή τὴν ἀνοιξή. Φυτὰ καὶ δέντρα ἦταν δροσερά καὶ κατὰπράσινα. Λεπτὴ αὐρα μόλις ρυτίδωνε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Πουλιά πολλὰ καὶ διάφορα πετοῦσαν κοπαδιαστά, γυρίζοντας μὲ κρωγμοὺς στὶς φωλιές τους, ἄλλες στὶς σκιὰς τῶν δασῶν, ἄλλες στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων.

Μιὰ καλὴ φωτιά, κοντὰ στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, ἔδοξα μυρωδᾶτο καπνὸ, ποὺ ὁ ἀνεμὸς τὸν ἐσπρωχνε μακριά. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρες, πάνω ἀπὸ θράκα, σιγοψιγόνταν δυὸ πουλιά.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, οἱ ὁδοιπόροι τυλίχθηκαν μὲ τὰ σκεπάσματά τους: οἱ τρεῖς κοιμήθηκαν, ὁ τέταρτος ἔμεινε ἀγρυπνὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ.

Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἦταν ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐέπ κι' ὁ Οὐίλκοξ. Πὼς βρέθηκαν ἐδῶ καὶ γιατί ἀποχωρίσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, ἡ ψυχρότης μεταξὺ Δόνιφαν καὶ Μπριάν εἶχε κορυφωθεῖ. Ὁ πρῶτος γινόταν ὁλοένα θρασύτερος κι' ἀπειθέστερος, κι' ὁ δεύτερος ἀποφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ παραδειγματικὰ, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχία τῶν ἄλλων.

Ὁ Δόνιφαν κι' οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ζοῦσαν πιά χωριστά. Μόνο τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου γύριζαν στὴ σπηλιά. Μιὰ μέρα ὁ Μπριάν εἶπε στὸν Γόρδων:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Δόνιφαν καὶ Σία ἔχουν σκοπὸ νὰ φύγουν, νὰ πάνε νὰ καθήσουν μοναχοὶ τους, σ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιῦ.

— Πὼς τὸ ὑποθέτεις; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Εἶδα τὸν Οὐίλκοξ νὰντιγράψῃ τὸν γεωγραφικὸ χάρτη τοῦ Γάλλου... Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Γόρδων, σέπτομαι πὼς πρέπει νὰ παραιτηθῶ. Naί, θὰ παραιτηθῶ. Ἀς γίνῃ πρόεδρος ὁ Δόνιφαν ἢ ἐσύ. Ἔτσι, ἐλπίζω, νὰ λείψῃ κάθε ἀντιζηλία καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἀποικία μας.

— Ὅχι, Μπριάν! φώναξε ὁ Γόρδων. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό! Ἄν τὸ κάμῃς, θὰ παραδῇς τὸ χρέος σου καὶ τὶς ὑποσχέσεις σου σ' ἐκείνους ποὺ σ' ἐψήφισαν.

Ὁ Μπριάν ἔμεινε, ὁ χειμῶνας πέρασε, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ὀκτώβρη

ἔλυσαν οἱ πάγοι τῆς λίμνης καὶ τὸ κρῖο λιγότερε σημαντικὰ. Στίς 9 τοῦ μηνός, τὸ βράδυ, ὁ Δόνιφαν ἀνήγγειλε στοὺς συντρόφους του ὅτι θὰ ἔφευγε μὲ τοὺς τρεῖς ὁπαδούς του.

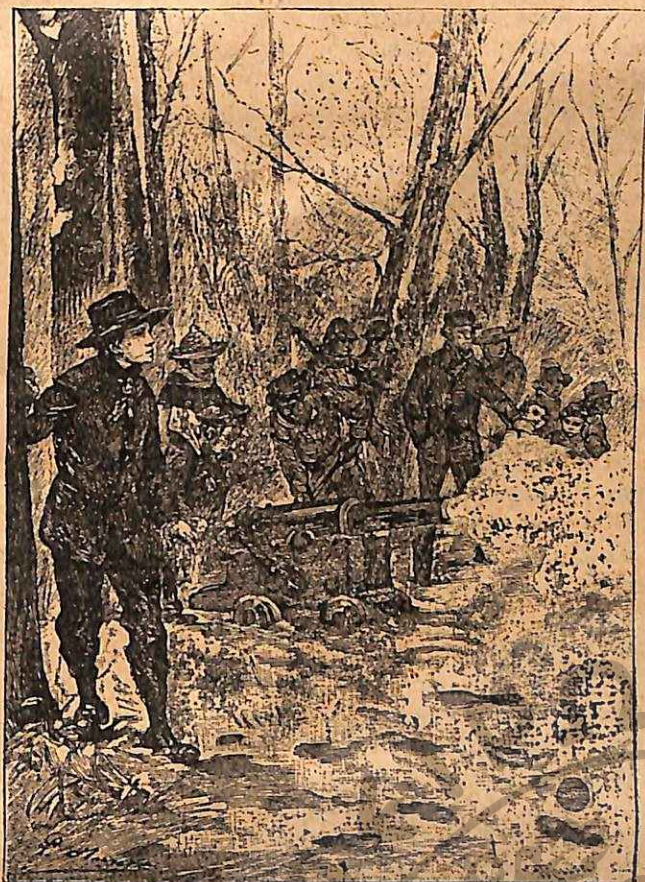
— Μὰς ἀπαρνεῖσθε λοιπόν; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Ὅχι, δὲν σὰς ἀπαρνούμεθα... μόνον θὰ πάμε νὰ κατοικήσουμε σ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιῦ.

— Μὰ γιατί, Δόνιφαν;...

— Γιατὶ θέλουμε νὰ ζοῦμε ὅπως μὰς ἀρέσει. Καὶ νὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιατί δὲν ἐννοοῦμε νὰ δεχόμαστε διαταγὰς ἀπὸ τὸ Μπριάν.

— Ἦθελα νὰ ἤξερα, Δόνιφαν, τίμεγά-

«Γέμισαν τὸ κανόνι καὶ πυροβόλησαν...» (Σελ. 382, στ. α'.)

λο κακὸ σοῦ ἔκαμα ἐγώ; εἶπε ὁ Μπριάν.

— Τίποτα. Μόνο ποὺ μὰς κάθησες στὸ στέρκο. Πρωτύτερα εἶχαμε ἀρχηγὸ Ἀμερικάνο! Τώρα ἔχουμε Γάλλο. Δὲν λείπει πιά παρὰ νὰ ἐκλέξουμε καὶ τὸ Μόκο!

— Σοβαρὰ τὸ λὲς αὐτό, Δόνιφαν;

— Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο σοβαρὸ εἶναι, ὅτι ἐγὼ κι' οἱ φίλοι μου θέλουμε ἀρχηγὸ Ἀγγλο.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε τότε ὁ Μπριάν. Δόνιφαν, Οὐέπ, Κρός, Οὐίλκοξ, εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε καὶ νὰ παραλάβετε ὅσα πράγματα σὰς ἀναλογοῦν.

— Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Καὶ θὰ φύγουμε αὐριο χωρὶς ἄλλο.

— Εἴθε νὰ μὴ τὸ μετανοιώσετε! εἶπε ὁ Γόρδων, βλέποντας πὼς κάθε ἀντίρρηση ἦταν πιά περιττή.

Τὸ σχέδιο τοῦ Δόνιφαν ἦταν αὐτό:

Πρὸ καιροῦ ὁ Μπριάν, διηγούμενος τὰ τῆς ἐκδρομῆς του πρὸς τὰ ανατολικά, εἶχε πρὶ στοὺς συντρόφους του πὼς ἡ μικρὴ ἀποικία θὰ μπορούσε νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἀνετα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιῦ, ὅπου ὑπῆρχαν καὶ σπηλιές, καὶ δάση, καὶ ποτάμια μὲ γλυκύτατο νερό, καὶ κυνήγι ἀφθονο. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς σπηλιάς ὡς τὴν παραλία ἦταν δώδεκα μόνο μίλια. Τὰ ἔξη μπορούσαν νὰ τὰ κάνουν πλεόντας τὴ λίμνη, τὰ ἔξη ἔξω ἀφινόμενοι στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ὡστε ἡ συγκοινωνία μὲ τὴ σπηλιά, σὲ μιὰν ἀνάγκη, δὲν ἦταν δύσκολη.

Αὐτὸ τὰ σημεῖωσε ὁ Δόνιφαν, τὸ μελέτησε, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔπεισε τοὺς ὁπαδούς του νὰ πάνε μαζί του νὰ κατοικήσουν στὴν ἄλλη ἀκτὴ τοῦ νησιῦ.

Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν βάρος στὸ ταξίδι, ἀποφάσισαν νὰ πάρουν λίγα μόνο πράγματα: δυὸ τουφεκία, τέσσερα πιστόλια, ἀρκετὰ τρέφιμα, τὶς κουδέρτες τους, μιὰ πυξίδα καὶ τὴ βαρκούλα ἐκεῖνη τὴ λαστιχένια. Τοὺς ἐφθοναν γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ θὰ διαρκούσε ἑξη-ἑπτὰ ἡμέρες. Κι' ἀφοῦ διάλεξαν τὸ μέρος τῆς νέας τοῦς κατοικίας, θὰ γύριζαν στὴ σπηλιά νὰ πάρουν τὰ πράγματα ποὺ τοὺς ἀναλογοῦσαν, νὰ τὰ φορτώσουν στάμξει καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν. Ἄν ὁ Γόρδων κι' οἱ ἄλλοι πηγαιναν κάποτε νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν, θὰ τοὺς δέχονταν μετὰ χαρὰς. Ἀλλὰ ὅπως εἶχαν τὰ πράγματα, ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ συγκατοικοῦν.

Τὸ πρῶτο λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, ὁ Δόνιφαν καὶ Συντροφία ἀποχωρίστηκαν τοὺς ἄλλους, καταλυπημένους γιὰ τὸ χωρισμό. Μὰ κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔφευγαν, ἴσως ἦταν περισσότερο συγκινημένοι ἀπ' ὅσα ἤθελαν νὰ φαίνονται. Τὸ πείσμα μόνον τοὺς ἐνίσχυε στὴν ἐκτέλεση τοῦ ἐγωϊστικοῦ τους σχεδίου.

Πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ τὸν κέλητα ποὺ τὸν κυβερνοῦσε ὁ Μόκος. Αὐτὸς γύρισε ὕστερα στὴ σπηλιά. Κι' ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθη ἐξεκίνησαν πεζοί. (Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

65.

Τίμο ἐργάτη χέρι, κι' ἂν ἀνοῖα εἶναι λερό, πάρε νὰ συνεργασθῇς. Μὰ μὲ χέρι χασιμέρη, κι' ἂν τὸ βλέπῃς καθαρό, μὴ μπλεχθῇς, θὰ ζημιωθῇς.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΗΣ μητέρα μου ο θάνατος μου ξανάφερε φυσικά όλες μου τις παιδικές αναμνήσεις. Μιά, πολύ ζωηρή και ωραία, μου ήλθε να σάς τη γράψω την άλλη φορά. Η Έπιστολή μου όμως θα γινόταν πολύ μεγάλη και την άφησα για σήμερα. Είναι το «πατριαρχικό γράμμα».

Καθώς σάς είπα, η Εὐθαλία Θωμά-Ξενοπούλου ήταν από φαναριώτικο σπίτι δεσποτικό. Ο αδελφός της Καλλίνικος ήταν πρώτος επίσκοπος Νύσσης, έπειτα Εὐάνθης και στο τέλος Χαλκηδόνης. Όταν γεννήθηκε η Εὐθαλία, φίλος στενότατος του αδελφού της ήταν ένας αρχιμανδρίτης, ο Ίωακείμ. Αυτός την έδούλεψε. — όχι σαν παπάς, αλλά σαν νου-νός. Σέ λίγο ο αρχιμανδρίτης έγινε κι αυτός δεσπότης, κι' αργότερα Πατριάρχης: ο Ίωακείμ Β'. Έτσι η μητέρα μου βρέθηκε βαφτιστικά, «θυγάτηρ κατά πνεῦμα», όπως το λένε στην εκκλησιαστική γλώσσα, του «Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, και Οικουμενικού Πατριάρχου». Κι' όταν πήγε στη Ζάκυνθο, είχε με το μεγάλο νουγό της αλληλογραφία.

Το έγραφε, όπως είχε χρέος, τα «κατ' αυτήν», κι' ο Πατριάρχης κάπου-κάπου της απαντούσε. Τό θεωρούσε, βλέπετε, κι' αυτός χρέος του να τιμά έτσι μια τόσο αξία βαφτιστικά. Κάμποσα πατριαρχικά γράμματα, εκτός των δεσποτικών του αδελφού της κι' άλλων οικογενειακών φίλων, βρίσκονταν στο μεγάλο καρυδένιο κουτί, όπου η μητέρα μου φύλαγε την αλληλογραφία της. Και θυμούνται ακόμα την εντύπωση που μου έκαναν, στα παιδικά μου χρόνια, όταν, σκαλίζοντας το κουτί αυτό για κανένα... γραμματόσημο, τάρτσικα, τανουγια και τα διάβαζα... Α, παιδιά μου! Είναι αδύνατο να φαντασθείτε το μεγαλείο, την ποίηση μπορώ να πω, που είχε κείνο τον καιρό, — έδω και πενήντα χρόνια να πούμε, — ένα πατριαρχικό γράμμα! Έδλεπες με την πρώτη ματιά από πόσο ψηλά έρχόταν.

Και πρώτα-πρώτα ο φάκελλος, πελώριος, από χοντρό χαρτί σαν περγαμηνή, με καλλιγραφικότατη επιγραφή και με μια μεγάλη πίσω σφραγίδα από κόκκινο βουλοκέρι με τα πατριαρχικά σήματα. Ήταν τόσο ωραίος, ώστε δεν τον άσχημιζαν ούτε τα τούρκικα κάποτε γραμματόσημα, — γιατί συνήθως είχε γαλλικά ή αυστριακά, — ούτε οι βάνουσες σφραγίδες των Ταχυδρομείων. Από τον φάκελλο αυτόν, έβγαζες ένα μεγάλο φύλλο χαρτί, έπίσης περγαμηνό λεπτότερο όμως και στιλπνότερο, διπλωμένο στα

τέσσερα... Το ξεδίπλωνες. Ήταν γραμμένο μόνο από τη μιάν όψη. Από πάνω, πέρα-πέρα, σαν ένα θαυμάσιο κόσμημα, ο ντουράς, ή πατριαρχική φέρμα, όπου μέσα σ' ένα παράξενο αλλά καλλιτεχνικότατο σύμπλεγμα από μεγάλες τζιφρες, διάβαζες με κόπο τις λέξεις: «Ίωακείμ, έλέω Θεού, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως...» και τα λοιπά, όπως τάχα παπαράνους. Αυτό ήταν με το χέρι του καλλιγράφου των Πατριαρχείων, αλλά με τέτοια σταθερότητα κι' ακρίβεια στις γραμμές, που ένομιζες πως είναι στα μπισμάρια.

Έπειτα άρχιζε το γράμμα, σε άπταιστη καθαρεύουσα, αρχαϊκή, σχεδόν στο αρχαίο έλληνικό: «Προσφιλεστάτη μοι κατά πνεῦμα θυγάτηρ Εὐθαλία...» Στην αρχή του καίμενου, στο πλάι, άλλο σήμα, μακρουλό, σαν σταυρός, με το χέρι νομίζω του Πατριάρχη, και με μαύρο μελάνι όπως ο ντουράς. Γιατί το γράμμα ήταν με μελάνι μενεζελί, τόσο ζωηρό και γλυκού χρώματος, που ποτέ μου δεν ξανάειδα. (Μη σκοτίζεσθε, τέτοια μελάνια δεν υπάρχουν σήμερα.) Και μ' ένα γράψιμο καθαρό, στρογγυλό, σαν του τύπου, με συγχρόνως κομψό και καλλιγραφικό, καθαυτό «γράψιμο μαργαριτάρι» όπως τότε λεγαν οι παλιοί μας. Λίγες άράδες έπιανε το γράμμα, με τόσο περιεκτικές, ώστε να το λένε όλα. Και με ζηλευτή καλλιπεία και γλαφυρότητα, στη γλώσσα εκείνη που από αιώνες είχε μορφωθεί στα Πατριαρχεία. Στο τέλος, ιδιόχειρη πιά, μαύρη, μεγαλόπρεπη σαν βασιλική, ή υπογραφή του Πατριάρχη: «Εν Χριστῇ ευχέτης Ίωακείμ».

Τέτοιο ήταν ένα πατριαρχικό γράμμα εκείνον τον καιρό: επιβλητικό, υποβλητικό, αξιο να τό φέρεις μ' ευλάβεια στα χείλη σου, να το άσπασθής σαν κάτι άγιο, θεόσταλτο. Είναι και σήμερα τέτοιο: «Οχι τόσο, παιδιά μου, για μένα τουλάχιστο που ξέρω το παλιό... Γιατ' είδα ένα, έδω και λίγα χρόνια: «Ο Πατριάρχης Ίωακείμ Γ' — ο Πάνου, — έγραφε προς τον Ψυχάρη. Φυσικά, το γράμμα ήταν θαυμάσιο. Μα τί τα θέλετε, που ο ντουράς από πάνω ήταν τυπωμένος, — ευκολία, — και το κείμενο από κάτω γραμμένο... με γραφομηχανή! Ο καλλιγράφος των Πατριαρχείων, ο καλλιτέχνης, ο περίφημος, είχε αντίκτασταθεί μ' έναν άπλο δακτυλογράφο. Μεγάλη διαφορά σ' αυτό από τον Ίωακείμ Β' ως τον Ίωακείμ Γ'. Όπως απ' όλα τα παλιά πράγματα, έτσι κι' από το παλιό πατριαρχικό γράμμα, ο πολιτισμός, ή πρόοδος, το πνεῦμα της εποχής, ή ευκολία, ή πρακτικότητα, άφάρεσαν μέγα μέρος από την όμορφιά, το μεγαλείο, την ποίησή του. Τό παλιό πατριαρχικό γράμμα, συγκρινόμενο προς το νέο, είναι σαν το παλιό άρχοντικό

άμάξι, με τους λακέδες και τα τέσσερα άλογα, συγκρινόμενο προς το σημερινό αυτοκίνητο, το πεζό, το άσχημο. Αυτό όμως κόβει πενήντα κι' έβδομηντα μίλια την ώρα, ενώ το ταχύτερο άμάξι τότε δεν έκοβε ούτε δέκα. Έτσι όλα...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ο Ίούλιος κι' ο Τοτός ήταν δυο άγαπημένα αδελφάκια που δεν είχαν σ' όλη τους τη μικρή ζωή χωριστεί ποτέ. Όταν θα ταξείδευε ή μαμμά στη γειτονική πόλη για να δει την αδελφή της — τη θεία-Μαρία — ή θα τους έπαιρνε και τους δυο μαζί της, ή δε θα παίρνε κανένα. Να χωριστούν τα δυο αδελφάκια ήταν ένα πράγμα που δεν μπορούσε να γίνει ποτέ.

Ο Ίούλιος περνούσε τον Τοτό δυο χρόνια. Αυτό όμως δεν τους έμπόδιζε να συνεννοούνται στα παιχνίδια τους θαυμάσια. Ένα μόνο έκανε τον Ίούλιο να λυπάται: που δεν μπορούσε να πηγαίνει μαζί με τον Τοτό στο σχολείο. Ο Τοτός ήταν μόλις πέντε χρονών και δεν τον δέχονταν ακόμη για μαθητή. Έπρεπε να περιμένει να μεγαλώσει. Όλο τον άλλο όμως καιρό ήταν πάντα μαζί τσάδελφια. Και το βράδυ άπονη που ώδηγούσε ο μπαμπάς τον Ίούλιο πως να διαβάσει το μάθημά του, ο Τοτός δεν ξεκολλούσε από κοντά του. Έδωζε κι' αυτός το μικρό του ξανθό κεφάλι κάτω απ' το άμπαξούρ της λάμπας και στήλωνε όπως κι' ο Ίούλιος τα μάτια του πάνω στα μεγάλα, αινιγματικά ψηφία του βιβλίου. Μα κουραζόταν στο τέλος απ' τη δουλειά αυτή και πήγαινε κοντά στη μαμμά να του πη καμιά ιστορία, έως ότου να τελειώσει το διάβασμά του ο Ίούλιος και να πάνε να κοιμηθούν μαζί. Κι' ή μαμμά πάντα κάτι θάβρισκε από τα χιλιοειπωμένα για να του διηγηθεί. Αυτό όμως δεν τον έμελλε και πολύ τον Τοτό. Τό άρρεσε νακούει πολλές φορές την ίδια ιστορία και να τη λεί έπειτα κι' αυτός με τη σειρά του στον Ίούλιο. Εκείνη όμως ή ιστορία που άρρεσε στον Τοτό περισσότερο απ' όλες τις άλλες, ήταν ή Σταχτομπούτα. Τό είχε μάλιστα χαρίσει ή μαμμά ένα μεγάλο βιβλίο με ολοσέλιδες χρωματιστές εικόνες, που έγραφε μέσα την ιστορία της.

Κι' ήταν τότε μια πολύ νόστιμη σκηνή να βλέπει κανείς τον Τοτό να κάθεται στο σκαμνάκι του σοδαρό-σοδαρό και να κάνει πως διαβάσει το βιβλίο του. Φώναζε δυνατά όλη την ιστορία της Σταχτομπούτας κι' έδειχνε με το χέρι του τις σειρές των ψηφίων σαν να διάβαζε αληθινά μέσα στο βιβλίο.

Μα μια μέρα — μια κακή κι' άγαπών

τεχνή μέρα — ήλθε ή δυστυχία μαυροντυμένη και χτύπησε την πόρτα του ευτυχισμένου ως τότε σπιτιού. Τό γέλιο έπαψε να ντηχί μέσα στις κάμαρες κι' όλα ήταν στο σπίτι βουβά και λυπημένα. Όλη ή προσοχή κι' όλες οι φροντίδες του μπαμπά και της μαμμάς είχαν συγκεντρωθεί στη μικρή κάμαρα των παιδιών, από την οποία είχαν βγάλει τώρα πια το κρεβάτάκι του Ίουλίου. Αν έριχνε κανείς μια ματιά μέσα στην κάμαρα αυτή, θάδλεπε πολύ θλιβερά πράγματα. Θάδλεπε τον Τοτό ξαπλωμένο στο κρεβάτάκι του, με το ξανθό κεφαλάκι γεμμένο πάνω στο κάτασπρο προσκέφαλο κι' αν έπιανε το κρεμασμένο χεράκι του θα τον έβλεπε να καίει, μέσα στις χούφτες του. Θάδλεπε ακόμη τη μαμμά δακρυσμένη να δροσίζει με κολώνια το ξαναμμένο προσωπάκι του Τοτού. Πάνω στο τραπέζι θάδλεπε ένα σωρό μπουκάλια και κουτιά με φάρμακα, που βασάνιζαν μ' αυτά οι γιατροί τον Τοτό.

Ο Ίούλιος είχε μείνει πια μονάχος του κι' ούτε για παιχνίδια είχε τώρα όρεξη, ούτε για τίποτα. Και το πιο φοβερό απ' όλα ήταν ότι του είχαν άπαγορεύσει να μπαίνει μέσα στην κάμαρα του Τοτού, για να μην κολλήσει κι' αυτός την κακιά άρρώστεια. Περίμενε λοιπόν υπομονητικά την ήμέρα που θα του λεγαν ότι ή κακιά άρρώστεια είχε φύγει μακριά κι' ότι μπορούσε να ιδεί τον Τοτό. Μα ή μέρα αυτή δεν έφτασε ποτέ. Ένα μεσημέρι που σχολούσε, ο Ίούλιος είδε την υπηρέτριά τους — την Κατίνα — να τον περιμένει στην πόρτα του σχολείου μαζί με το διευθυντή. Παραξενεύτηκε πολύ όταν άκουσε να του λέει ότι θα τον πήγαινε να τον άφιση στη θεία του ως την άλλη μέρα, γιατί ο Τοτός ήταν πολύ άσχημα. Κι' ο διευθυντής τον χάρδεψε με κάποια ξεχωριστή συμπάθεια τώρα.

Την άλλη μέρα που γύρισε ο Ίούλιος στο σπίτι, το βρήκε βουτηγμένο στα μάυρα. Όταν τον είδε ο μπαμπάς κι' ή μαμμά, τον πήραν στην άγκαλιά τους και τον φιλούσαν κλαίγοντας. Τότε ο Ίούλιος κατάλαβε πως δεν έπρεπε πια να ζητήσει τον Τοτό.

Πέρασαν δυο-τρεις μέρες χωρίς να του αναφέρει ή μαμμά τίποτα για το χαμένο σύντροφο των παιχνιδιών του. Μόνο μια βραδυά που τον βρήκε να κλαίει σε μία γωνιά, τον πήρε στην άγκαλιά της για να του πη ότι ο Τοτός ήταν σ' ένα μεγάλο περιβάλλον γεμάτο φως και λουλούδια, κι' ότι μια μέρα θάρχόταν να τους δει.

Κι' ο Ίούλιος περίμενε...

Όταν δυο αδελφάκια άγαπιούνται όπως άγαπιόνταν ο Ίούλιος κι' ο Τοτός, κι' άξαφνα χωρίζουν για πάντα, έτσι χω-

ρίς καμμιάν αίτία, ή χεται ένας Άγγελος με κάτασπρα φτερά — ο Άγγελος της άγάπης, — και τους φέρνει τα μηνύματα που θέλουν. Έτσι μια νύχτα ήλθε στο κρεβάτι του Ίουλίου ο καλός Άγγελος και του φέρε το μήνυμα πως ο Τοτός ήταν ευτυχισμένος μέσα στο ωραίο περιβάλλον του Παραδείσου, κι' ότι ήθελε να μάθη πως τα περνάει κι' αυτός τώρα που είχε μείνει μοναχός του. Τό παρήγγειλε ακόμη να είπη της μαμμάς και το μπαμπά να μη λυπούνται για αυτόν. Κι' ο Ίούλιος παρακάλεσε τον Άγγελο να είπη στον Τοτό όλα τα νέα του σπιτιού: ότι ήλθεν ή γιαγιά απ' το χωριό, ότι γέννησε ή ψιψίνα τέσσερα γατάκια κι' ότι έσπασε το ξύλινο άλογάκι του. Τόν παρακάλεσε ακόμη να του είπη ότι τον περιμένουν όλοι στο σπίτι ναρθη μια μέρα να τους ιδεί, και περισσότερο απ' όλους αυτός.

Έκείνο το πρωί μαζεύτηκαν στον Παράδεισο όλα τα παιδάκια, για να πη στο καθένα ο καλός Άγγελος τα νέα απ' το σπίτι του. Κι' όταν άκουσε ο Τοτός ότι τον ήθελε ο Ίούλιος, έτρεξε στον Άγιο Πέτρο — ένα κάτασπρο γεροντάκι — που ήταν φύλακας του Παραδείσου, και τον παρακάλεσε να τον άφιση να γυρίση για λίγες στιγμές στο σπίτι του, γιατί τον ζήτησε ο αδελφός του. Και το γεροντάκι, καλόκαρδο πάντα, σηκώθηκε απ' τη θέση του και πήγε να ρωτήσει τον Θεό, που καθόταν σ' ένα όλολαμπρο θρόνο, αν τό έπιτρέπει αυτό το πράγμα. Κι' ο καλός Θεός είπε να του φέρουν μπροστά του τον Τοτό, και τον ρώτησε για το μπαμπά του, για τη μαμμά του και για τον Ίούλιο. Κι' όταν άκουσε πόσο καλό παιδί είναι ο Ίούλιος και πόσο αγαπούσε τον Τοτό, φώναξε έναν Άγγελο και του πε, όταν βραδυάσει στη γη — γιατί στον Παράδεισο δε βραδυάσει ποτέ — να πάρει τον Τοτό και να τον άδηγήσει στο σπίτι του.

Κάθονταν όλοι στο τραπέζι κι' έτρωγαν, όταν γλύστρησε σά σκιά άναμιά τους ο Τοτός και κάθησε στην ψηλή του καρέκλα, που ήταν πάντα στη θέση της. Είδε τη μαμμά του ντυμένη στα μαύρα να φαίνεται τόσο λυπημένη, και τον μπαμπά του να τρώει άνόμεχτα, άμίλητος κι' αυτός. Είδε τη γιαγιά γερασμένη τώρα πολύ, και τον Ίούλιο χλωμό και συλλογισμένο. Και θέλησε ο Τοτός να μιλήσει σε όλους και να τους πη ότι είναι μαζί τους κι' ότι δεν πρέπει να ναι λυπημένοι. Μα τί περίεργο! Δεν μπορούσε κανείς ν' άκούση τη φωνή του. Πήγε κοντά στη μαμμά του, θέλησε να την άγκαλιάσει, κι' ή μαμμά του δεν μπόρεσε να νοιώση τίποτα. Κι' ήταν έτοιμος ο Τοτός να φύγη λυπημένος, όταν άνοιξε σιγά-σιγά

ή πόρτα και μπήκε μέσα ή ψιψίνα. Πήδξε πάνω στην καρέκλα του Τοτού κι' άρχισε να νιαουρίζει χαρούμενα. Ναννοίσε τάχα ή ψιψίνα τον έρχομό του; Όλοι γύρισαν ξαφνιασμένοι και κοίταξαν την καρέκλα του Τοτού. Κι' ήταν σαν να κατάλαβαν μόλις τότε την παρουσία της άγαπημένης σκιάς...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΔΑ ΝΕΓΡΙ

Η ΓΡΙΑ-ΔΑΣΚΑΛΑ

Με την ύποταγμένη της γαλήνη και της ύπομονής το καλό βλέμμα, σ' ένα τραπέζι κάθεται και δίνει στους άλλους την ψυχή της και το αίμα.

Άκούραστη μ' άγότη σά μητέρα, άλλων μητέρων τα παιδιά άγκαλιάζει κι' ήρεμη τα διδάσκει όλη τη μέρα και για το αύριο τους τα ετοιμάζει.

Η έρημη και κρύα κάμαρά της φέρεται να μείνει μέσα στο σκοτάδι, σαν καρτέρα να κλείση την κυρά της, πούχεται κουρασμένη κάθε βράδυ.

Η νύχτα της μαράθη πριν άνθιση, χωρίς λαχτάρα και χωρίς τραγούδι, στην κατοικία της φως ποτέ να χύση δεν ήθελε της άγάπης το άγγελούδι.

Μέσα στην καμαρούλα της την άδεια με την καρδιά της όφρανη και ξένη, αντί το γέλιο, τη χαρά, τα χάρδια, το θάνατο τις νύχτες περιμένει.

Θάρρη μια νύχτα, όταν στ' όνειρό της χειροπιασμένοι οι πόθοι της θά ξήσουν — σπίτι, οικογένεια, παιδάκια στο πλευρό της, θά ιδεί στην άγκαλιά τους να την κλείσουν.

Και μέσα στη λαχτάρα αυτή θά σβύση άργά ή ζωή απ' όλο της το σώμα, τα μάτια της για πάντα θά σφαλίση, με το μικρό παράπονο στο στόμα.

Στο νου της θά περάση κι' ή στεργή της εικόνα: Τα παιδιά και το σχολείο — κι' ως πάντα θά διατάξη ή φωνή της: «Προσέχετε, παιδιά μου, στο βιβλίο!»

(Μετάφραση απ' το Ίταλικό) ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Μια νύχτα σκοτεινή, ένας τυφλός περνούσε από ένα δρόμο με μεγάλη προσοχή, κρατώντας με το ένα του χέρι έναν κουβά γεμάτο γάλα, και με τάλλο ένα φανάρι άναμμένο.

Τόν απάντησε ένας νέος και τού λέει: — Τί θέλεις, καίμενε, το φανάρι, αφού και με φως και χωρίς φως, εσύ δεν βλέπεις καθόλου;

Κι' ο τυφλός τού άποκρίνεται:

— Τί κουτός που θάσαι σύ, να μην καταλαβαίνεις τόσο πράγμα!... Τό φανάρι δεν τό θέλω για να βλέπω εγώ, αλλά για να με βλέπουν οι άλλοι, μην πέση κανένας χαζός σαν και σένα άπάνω μου και μού χύση το γάλα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

Κάθησε ο γέρος κάτω απ' την [ελιά, το μαύρο του μετρώνας κομ- [πολύ, Δροσοσταλίδες λάμπουνε στη [χλόη, τάνθια σκορπίζουνε μοσκοβολία.

Μά γύρω του φαντάσματα — μαυ- [ρα πουλιά χτυπάνε τις φτερούγες, μοιρολόι ψέλνοντας. και του γέροντος υ- [δροσώ τα μάτια τρέχουνε σταλιά-στα- [λιά...

Τα φάσματα του λέν : "Ω, έλα, [τί προσμένεις, στόν πάγκο σου σάν κάθεται, [βραχνάς δέ σε πλακώνει, έρεϊπιό περα- [σμένης

ζωής, τόν κόσμο νάφισης τό ξε- [χνάς;... — «Νά φύγω δέν μπορώ, πλα- [κώνουν την καρδιά μου και με κρατάν στη γη τά μύρια [κρίματά μου! Διάντα

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τάπλυνε και τά πιάτα. Δέν έχει πιά άλλη δουλειά. Σβύνει τό φώς και τραβάει κατά την κάμαρά της, νά στρώση νά κοιμηθί.

Στό σπίτι ήσυχία. Τάφεντικά έχουν κοιμηθεί και μόνο ή μεγάλη κόρη άγρυπνεί, όπως κάθε βράδυ, μ' ένα βιβλίο στό χέρι. Κάθε τόσο ένα φργ... λέει πώς γύρισε σελίδα.

Προχωρεί σιγά-σιγά στά σκοτεινά, πασατευόντας τους τοίχους. Έφτασε. Βγάδει τό ρούχα απ' τό κούφωμα τού τζακιού, πού έχει πάψει από χροόνια νά καπνίζει, κι' αρχίζει ν' απλώνει τό άγρενίο στρώμα κι' έπειτα τό σκούρο δεντόνι. "Όλο στά σιοτεινά. Η κάμαρά της δέν έχει βέβαια ήλεκτρικό και τάφεντικά δέν την άφηνουν νά νάβει λύχνου, κερί, τίποτα. Γίνονται τόσες πυρκαϊές κάθε μέρα! Δέν την νοιάζει όμως. Τώρα πιά έχει συνειδηθεί, μά στην άρχή πώς φοβόταν! Πέταξε χάμω τό στρώμα, άρπαξε τό πάπλωμα και κουκουλονόταν από τό κεφάλι, έτσι όπως ήταν, ντυμένη. Άχνα δέν έβγαζε κι' έσκαγε, κι' ίδρωνε από τη ζέστη. Μά τώρα συνήθισε...

Γδύθηκε κι' έπεσε. Μ' άδικα σφαλά τά μάτια και τά σφίγγει μ' όλη της τη δύναμη δέν μπορεί νά την πάρει ύπνος. Τί την έχει πιάσει αυτές τις μέρες; Τό κούριό της, οι δικοί της στριφογυρίζουν μέσα στό μυαλό της κι' ένας κόμπος της σφίγγει τό λαιμό.

Θυμάται... Ένα αύγουσιά-τικο πρώι τούς άφηρε για νά

μή τούς ξαναϊδεί. Πήγε ύπνέ-τρια. Τί νάκανε; Τά γεννήμα-τα δέν πήγαν διόλου καλά ζει-νή τη χρονιά, και μιά κακιά ά-ρώστεια τούς είχε ρημάξει τό μικρό τους κοπάδι. Της τό είπε ένα βράδυ ο πατέρας της. Δέν μπορούσε πιά νά τούς τρέφει ό-λους. Αυτή, μιά και τη ζήτησαν, θά πήγαινε ύπνέρετρία. Τάφεν-τικά τάζερε αυτός. Ήταν καλοί άνθρωποι, πονετικοί, θά την κοίταζαν σάν παιδί τους.

Ήταν τότε έννιά χρονών. Την άλλη μέρα την έλυνε ή μάνα της, την έπλυνε και της έκοψε κάμπουσες λίδες πού κρέ-μονταν μπροστά στό μέτωπο. Τάποράσιαν. Τό πρωί, πρίν νά-σκαγε ο ήλιος, θάφενγε απ' τό χωριό. "Ω! τί νύχτα πέρασε! Πώς τη θυμάται εκείνη τη νύ-χτα! Ποτέ δέ θά την ξεχάση.

Ξαπλώθηκε πλαϊστή μάνα της, μά πού ύπνος. Την είχε πιάσει ένας κόμπος στό λαιμό, ο ίδιος πού τη σφίγγει και τώρα, και όλο έκλαιγε... έκλαιγε... Κά-ποτε σηκώθηκε και φίλησε τη μάνα της στό μάγουλο κι' έκαί-νη κουνήθηκε λίγο. Τρόμαξε, σφούγγισε γλήγορα τά μάτια της κι' έκανε την κοιμισμένη. Ή αυγή τη βρήκε ύπνπντή, κι' ό-ταν είδε τόν πατέρα της νά ση-κώνεται και νά ντύνεται, έσφι-ξε τόσο πολύ τό χέρι της μάνας της, πού την ξύπνησε τρομαγ-μένη. Σέ λίγο ξεκίνησαν.

"Όταν πέρασε από την αυλή, είδε την Άστέρω, την κατόικα της, δεμένη σ' ένα παλούκι, νά βγάξη λυπημένα βελάσματα. Πούδ θά την έβρασε τώρα; Πώς τη θυμάται την Άστέρω! Ή-ταν κάτασπρη κι' είχε ένα κα-τάμυρο μυαλόωμα στην πλάτη. Τώρα πού ήθε ο Μάης και βγι-χαν τό δροσερό πουναροβλά-σταρα, πώς ήθελε νάνα σε μιά ραχούλα και νάβρασε την Ά-στέρω!...

Φτάσανε στη βρύση. Τη χαι-ρέψαν οι δικοί της, τη φίλη-σαν, την ευχήθηκαν. "Ηρθε κι' ή σειρά της μάνας της. Γαν-τζώθηκε άπάνω της και την πα-ρακάλεσε νά μη την άφήση από κοντά της. Δέ θά ζήταγε πιά ψωμί. Θά της έφτανε τό γάλα της Άστέρας, κι' όταν δέ θά-χε πιά, θά μάζεσε ραδίλια από τό βουνό. Μά τίποτα! "Η μά-να της τη φίλησε πολλές φορές στό μούτρο της τό μουσεμένο από τά δάκρυα, και της ύποσχέ-θηκε πώς την άλλη βδομάδα θά πήγαινε νά τη δει. Μ' από τότε πέρασαν πολλές, ώ, πόσες πολ-λές βδομάδες, κι' άκόμα νάβρη! "Ω, πώς τά θυμάται όλα, ό-λα... Πώς τά θυμάται!

Ανακάθισε στό στρώμα. Σφίγ-γει με τά δυό της χέρια τό λαι-μό της, σά νάθελε νά ξεριζώ-ση από κει τόν κόμπος πού την πνίγει — άχ, αυτός ο κόμπος! — και μέσα στό σκοτάδι ακούστη-

ζε μιά βαθύτατη ικεσία. Ένας λυγμός : — Μάννα, σου λέω, σέ πόνε-σα, έλα, έχω έναμυο χρόνο νά σε ιδώ!...

Μιμόζα

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

"Υστερα από τρεις ώρες δρό-μο, φτάσαμε επιτέλους στό έξο-χικό μας σπίτι, κωσμένο ανά-μεσα σέ λουλουδιένιους κήπους και ψηλά φουντωμένα πλατάνια. Δέ Χόρταινα νά θαυμάζω τά πράσινα άμπέλια, τά κίτρινα στά-χυα, πού λές κι' είχαν στήσει τερόδ κουνηγητό με τις παιχνιδιά-ρικές άκτίνες του ήλιου. Μά κεί-νο πού πιότερο έσερνε σά μα-γνήτης τό μυαλό μου, πούκανε την τρελλή παιδιάτικη φαντασία μου νά πετá σε κάτι απόκοσμου, άλαργινούς, παρμυθένιους τό-πους, ήταν τό γειτονικό άπέραν-το δάσος.

Και μήπως ή γιαγιά τάσες φο-ρές δέ μου τόχε πει; «Μέσα στό δάσος παιδάκι μου, οι νεράιδες έχουν τά φανταχτερά χρυστάλινα παλάτια τους. Καί, όταν πιά ο ήλιος κρυφτεί πίσω από τό ψηλό βουνό, τότε κείνες αρχί-ζουν τόν έστωτικό τους χορό. Με μόνο θεατή τό χλωμό φεγγαράκι πού αιώνια τούς χαμογελά».

"Όλη μέρα δέ μ' άφινε νά ή-συχάσω ή τρελλή σκέψη πού ά-διάκοπα χοροπηδούσε μεσ' στό κεφάλι μου. "Αχ!... μά... για-τί νά μην ιδώ και γώ αυτές τις νεράιδες;... ήταν τάχα τόσο τοιλούρη;»

Και κατά τό λιοβασίλεμα, τρά-βηξα για τό μεγάλο δάσος. Πυ-κνά, πελώρια δένδρα μούφραζαν τό δόμο. Πάνω σ' αυτά χιλιάδες πουλάκια τραγουδούσαν με μιά θεία μουσική.

"Εμεινα σάν άπολιθωμένη στη θέση μου, και δέ χόρταινα νά βλέπω και νάκούω. Άλλά, σιγά σιγά άρχισα νά μη διακρίνω τά φύλλα τών δένδρων, άφηναν και τά μελωδικά κελαϊδήματα τών πουλιών. Ή νύχτα με τά μαύρα της φτερά ήρθε νά σκεπάζη τά πάντα. Μιά τρομαχτική σιγαλιά άπλώθηκε γύρω μου. Πού και πού, έρχόταν νά την ταράξη ο θρήνος τού γκιώνη. Στην άρχή, δέ μπορούσα, δέν ήθελα νά πι-στέψω πώς ήμουνα μόνη. Τέντω-να τ' αυτά μου, χαμένος κόπος. "Ο παρामीκρός ήχος πού νά μαρ-τυρά ζωντανή ύπαρξη δέν άκου-γόταν. Και μέσα στό άπέραντο μυστήριο της νύχτας, έννοιωσα ό-λες τις σκέψεις νά φεύγουν από τό μυαλό μου, και μόνο ένας φό-βος τρελός και άκατανίκητος με κυρίωνε.

Θέλησα νά φωνάξω, αλλά ή φωνή ξεψυχούσε στό στεγνό λά-συγγά μου.

Θέλησα νά τρέξω, αλλά τά πόδια μου δέ θέλησαν νά με ά-κούσουν.

Και νά! θάρος! σά νά βλέπω κάτι νά κουνιέται. Τρέχω, αλλά σκοντάφτω σ' ένα ψηλό δέντρο. Χτυπημένη, ματωμένη, άπελλι-

σμένη, πέφτω στό κρύο χώμα και άρχινώ νά κλαίω με λυγμούς. Άλλά μιά στιγμή πού σήκωσα τά μάτια μου, είδα πώς, ένο πώς νά περπατή. Προσέχω. "Ω θεέ μου! ήταν ο άγαπημένος μου πατέρας, πού έρχόταν νά βρη την άνόητη κόρη του...

Μεγαλόπρεπη "Ιδη

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Πώς τάγαπώ τά λουλούδια μου! Τό πρωί σάν ξυπνήσω, πρώτα-πρώτα θά τρέξω έξω στην ταράτσα νά τά περιποιηθώ, νά τά χαϊδέψω, κι' αυτά, εις άντα πόδοση, μου χαρίζουν τό άρωμά τους. Τά λατρεύω, είναι για μέ-νο ό,τι και ή διαπλάσούλα μου : ένας ξεχωριστός κόσμος δικός μου. Αυτό άλλως τε μου τό ά-ναγνωρίζουν και όλοι ότι είναι δικά μου, καταδικά μου. Τά πα-ρακολούθω στό μεγαλόματό τους, με άφάνταστη τρυφερότητα. Ού-τε και ο Θεός όταν έκαμε τόν πρωτόπλαστο δέν θά ήταν τόσο ίκανοποιημένος, τόσο περήφα-νος όσο έγω τη στιγμή πού βλέ-πω νά ξεπετιούνται μέσα απ' τό χώμα τά μικρά φυλλάκια τους.

Είναι ένας δικός μου κόσμος, ένας κόσμος πού τόν δημιούρ-γησα έγω και πού έξαρτάται ά-πό τη θέλησή μου. "Ισως είναι πολύ έγωϊστικό αυτό, μαρέσει όμως τόσο. Τάγαπώ, τά θαυμά-ζω. "Από τά πιο μικρά τά μενε-ξεδάκια, ίσαμε τό μεγαλόπρεπο ίβύσσο.

Τάγαπώ όσο και τη Διάπλα-σι, γιατί τά νιώθω κοντά μου, δικά μου! κι' είναι τόσο άθώα, πού κανείς δέν μπορεί νά μου άπαγορέψει νά τά λατρεύω.

Τά λουλούδια μου!

Ακανία

ΣΤΟ ΑΓΚΑΜΙ

"Ενας, δυό... τρεις... τέσ-σερις, πέντε... Βαρέθηκα νά μετρώ φύρους. Και σέ κάθε ένα έδωκα απ' ένα όνομα, «κοιμφός, θρασύς...» και πάλι λέγοντας, Σέ λίγο θ' άρχίσει ν' ανάβει έ-νας-ένας γιατί είναι σούρουπο πιά. "Ο ήλιος δύνοντας έχρύσσησε στά βαθιά μέσα τη θάλασσα. Μά ο ουρανός μένει πάντα γκριζός. Κι' ή θάλασσα δώ στην άκρο-γιαλιά είναι πολύ γκριζή, γιατί έχει χυθεί έδώ ή Μαλλάχα αυ-τές τις μέρες. Η Μαλλάχα είναι μιά λίμνη μ' άμυρρό νερό.

Προχωράμε με πολλή ταχύτη-τα. Πιά μ' άποπροσπερνά κάθε τόσο κάρα, ταξί ή επιβατικά αυ-τοκίνητα γεμάτα άραπά. Πάνε στό Άγκαμι, στό θρησκευτικό πανηγύρι. Τό Άγκαμι! Πόσην εύτυχία μου φέρνει ή σκέψη, πώς σέ λίγο θάμαι εκεί! Τόσον καιρό κούτταγα τις μακρινές κείνες χωματιάδες νά προχωρούν βαθειά στη θάλασσα, σά νάταν φατε-μένες μέσ' τό νερό και θλιβό-μουν, πούταν για μένα άπρόστυ-τό μέρος έκείνο τό τόσο άγριο και έρημο. Μένουν μόνο λιγο-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δδς Ευρεπίδου
την 17 'Οκτωβρίου 1928.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ μου κ. Γιάν-νης Καμρινάκης μου γράφει από τάς Κιλκήρας : «Τά θερμά μου συγ-χαρη' ήρις στην Κόρη τών Άθη-νών για τώριό της κομμάτι πού δημοσιεύθηκε στη Σ.Σ.Σ. τού 40ου αριθμού, τά παραδόξα τραγούδια και οι χορευτές, πού προηγούν-ται άγριοπιδώντας, τά τύμπανα κι' οι φλογιτές τους, κάνουν πιο άγρία την άτιμότητα... Τώρα δέν έχει πιά άκρογιαλιά. Της θάλασσας την όρημη σταματάνε άπότομο βράχο, τόσο φυσικοί πού άπορείς πώς είναι έργα του πολιτισμού! Τό Άγκαμι φαίνε-ται από μακρυνά. Τά φώτα του λαμπυρίζουν μέσ' στη θάλασσα. Είμαστε στη Ντεχέλα. Ένα τζαμί, δυό-τρεις καλίδες τόσο χαμηλές, πού σέ κάνουν ν' άμ-φιβαλλής άν κατοικούν άνθρω-ποι δώ μέσα. Πιο πέρα οι τοο-περές λασπωμένες έκτάσεις, πού σάν βροδίτζες μέσα δέ γλυτώνει-τον άμαξίτο δρόμο, τ' αυτοκίνη-το δυσκολεύεται στην άμμο. Εί-ναι βαρεία ή ψυχή μου και άλί-νητη. Ένας σιδηρόδρομος περνά πλάι μας. Μετρώ 35 φορτηγά βαγόνια. Φεύγει κι' έξακολουθεί άμέτρητη ή θλίψη μου. Έξαρνα βρισκόμαστε άνάμεσα στις χου-ματιάδες. Λές κι' είναι ολόκληρο δάσος. Άλλες ολότιες, ύπερι-ψηλές, άλλες λοξές γέρνοντας δεξιά ή ξεριβά. Τόρα άνατέλλει τ' άσημένιο αυγούσιότικο φεγ-γάρι, πίσω απ' τις χουματιάδες. Μένω σ' έκσταση. Ή γοητεία τού άπόκοσμου αυτού τοπίου με φέρνει σ' είδωλολατρεία... Είναι οι χουματιάδες!... Χίλιοι δυό ήχοι πνίγονται μέσα μου άυτή τη στιγμή. Βρίσκομαι άν-τικρυ κι' άνάμεσα σά δέντρα πού λατρεύω...

Πανταχού Παρών

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμιά : — Πάλι, Γιαννάκη, άπέτυχες έξετάσεις σου; Τρία χρό-νια λουπόν στην ίδια τάξη; Μά πώς αυτό, πώς : — "Ο Γιαννάκης : — Τί νά σου κάμω, μαμιά; Έτυχε νά μου δώσουν τις ίδιες έξετάσεις της περσινές...

Ροζίτα

Γιατί, Κώστα, ο Ήρακλης σκότωσε τις Στυμφαλίδες όρ-νίδες; — "Ο Κώστας, μετά σκέψη : — Μη δέν έκαναν αυγά; — Έθνικός Κήρυξ

Μη λησμονείτε πώς κάθε πα-ραγγελιά σας, για νά έκτελείται με μέριμνα, πρέπει νά συνοδεύεται με μιά τυπωμένη ταινία, απ' αυτές πού σας στέλλομεν τό φύλ-λο κάθε εβδομάδα.

δ όρχημς του Ίσοτίμου δέν μπο-ρείς νά τις χρησιμοποιήσης; Έτσι. Δροσερό τό γραμματάκι σου, Δι-κηνγορίνα, σάν τό χωριό όπου περ-νάζ τό καλοκαίρι. Άλλά τό κα-λοκαίρι πέρας πιά, «γαϊδουροκα-λόκαρος», φαίνεται δέν θάχουμε φέτο, κι' έτσι μπορείς νά μη με λυπάσαι πιά πού μένω πάντα γι' άγάπη σας, στην κατσκοινισμένη πόλη της Άθηνας... Χρυσό Παγώνι, είσαι δικαιο-λογημέ ο. Χαίρω πού πέρασαν όλ' αυτά τά βασάνια και τώρα είστε όλοι καλά. Τό Κρυπτογραφικό σου δέν είν' επιτυχέμενο, Μά τό-σο μεγάλες λέξεις — θεμιστοχλή, Άριστοτέλης κλπ. — πού έχουν πολλά γράμματα κι' επομένως μπο-ρεί κανείς νά σχηματίξη δτι λέ-ξη θέλει, τά Κρυπτογραφικά κι' εύκολα γίνονται, κι' εύκολα λύ-νονται. Άπειαντίας, όσο μικρό-τερη είναι ή άρχική λέξη, όσο λι-γότερα γράμματα έχει, — άδιάφορο άν μερικά επαναλαμβάνονται, — τόσο δυσκολότερο κι' φραϊότερο τό Κρυπτογραφικό. Πρέπει άκόμη νά έξέρη δτι Άσκήσεις γενικά δέν δέχονται παρά μόνο όταν προ-κηρύσσω Διαγωνισμό. Κι' δέν δη-μοσιεύω παρά έγκεκριμένες Ά-σκήσεις από τις συλλογές πού δ-ποδύλλονται έντός της προθεσμίας.

Παρχαλδω τη μικρή μου φίλη Λία Μαρινάκη νά πη στη μαμ-μά της, την παλιά μου άξέχαστη φίλη Έλινική Ραζή (έτσι λε-γόταν τότε) πόσο με συγκίνησε και πόσο μου θύμηςε τό γράμμα-της. Της έστειλα τά «Περμύθια» της δ. Ίσως γι' τ' Άρσούλη, πού τόσο την έκτιμά ως συγγραφέα για τό την ώρα γλώσσα πού μετχειρί-ζεσαι και για τόν διδακτικό χα-ρακτήρα πού έχουν πάντα οι παι-δικές της Ιστορίες.

Έλαδιν, Νάρκισσε, και διά-δωκα με πολύ ενδιαφέρο τά τρία γράμματα από τη. Άνδρο πού μου τά έστειλες χαϊρέμην. Άλλά σέ ποιά από τά ζητήματα πού ήλγεις σ' αυτά, νά σου πρωτοπαντήσω; Μά την άλήθεια, δέν έξέρω κι' έ-γώ Είναι τόσα πολλά! Κι' όλα, νομίζω, έπίσης σπουδαία. Π' αυ-τό μή μου έλθω σ' έλγες μαζεμένα γράμματα. Ένα-ένα, για νά μπο-ρώ κι' έγώ νάπάνω.

Νά πού ο καλός Δάγκισος έκα-με κι' ένα καλό : Έβρασε τη Γε-νοβέφα νά μαγειρεύη... Θυμάσαι. Γιατί όλοι στό σπίτι της είχαν άρρωστήσει, κι' αυτή άναγκάσ-τη νά βράξη γάλα, νά σιτίξη λε-μόνια, έπειτα νά τηγανίξη αυγά ή πατάτες, νά κάνει κολοκυθάκια σκιάτα κτλ... για νά τρώη. Ώς-τόσο την έπιασε κι' αυτήν ή άρ-ρώστια κι' έπεσε «κλινίρης» στό κρεβάτι, κατή τη φράση τού Ά-νανία». Άλλά τώρα πιά είναι «έν τάξει». Πάλι καλό!

Όργανούλα μου, τί νά σου πώ! Τό γράμμα σου ήταν τόσο έσθερο, πού έφιν έχην την όψη του μπροστά μου, την πήρα για την ά-νάποδ ή και τη γύρισα, για νά βρω τό γραμμένο από πίσω! Μά δέν σάς είπα τόσες φορές νά μου γράφε-τε με μαύρο μελάνι; Μά μελάνι. Ε-τσι έλθωσαν οι άραχτοι, κι' απ'

αυτό τό λέμε μετς μελάνι ή με-λάνη. Δηλαδή μαύρο. Άν ήταν, βλέπεις, νά γράφουν οι άνθρωποι με άσπρο, τό μελάνι τότε, είπε κάποτε ο Άνχίνας, θά λέγονταν λευκόν, λευκόνι ή λευκόνη! Κι' ένα άλλο άκόμα : Μόνον ο Θεός, καθώς λέει ένας Μουσουλμάνος ποι-ητής, μπορεί νά βλέπη «τό μαύρο μερμήγκι νά περπατή πάνω στή μαύρη πέτρα». "Ο άνθρωπος όμως είναι άδύνατο νά διαβάζη άσπρα γράμματα πάνω σέ άσπρο χαρτί...

Νά και τό μεγάλο γράμμα πού μου έποσέχθηκε ή Ζουλέικα. Τι όρατο πού είναι! Μου λέει γιατί της έρέσει νά ζή στό Παρίσι. Και πρώτ-πρώτα, ένα χρόνο μόλις πού είναι εκεί, είδε κι' άκουσε τόν Μπλάκο Ίμπάνιες, τόν Χάιν-γους Μάιν, τόν Χέρριου, — αυτός οίους σέ μιά γιορτή για τόν Ούγ-γώ, — και σεις; διαλέξετε τών «Απ-παλες», την Κα Ροστάν, τόν Μω-ρίς Ροστάν, την Έλένη Βικαρέ-σκο, τόν Πώλ Βιλερ, την Μάρ-καλα Τινκίρ κι' ένα σωρό άλλους μεγάλους συγγραφείς. Έπειτα ά-κούει μεγάλους μουσικούς, πηγαί-νει σ' ά μουσεία και σ' ά μνημεία, άγορεύει ένα πλήθος βιβλία και, μολονότι τόσο άπέραντο τό Πα-ρίσι, τό έμαθε απέξω κι' άνα-κτιωτά, άφού, — έδω νάκούστε! — κινάφερε νά βρη και νά γνωρίση και τις έκαί Διαπλάσους Κι-ρίνα και Κυρά-Κυράλια!

"Ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος (Φαίδων) εύχαρίστησε θερμά κι' έγ-κάρδια όλα τά Διαπλάσους πού τόι συλλυπηθήκαν για τό θάνατο της λιτρευτής του Μητέρας. "Οα τού έδωσαν χορηγία, κι' έχουν και τη διαύθυνσή τους, έλπίζω νά μπορέση νά ά εύχαριστήση και ιδιαιτέρω...

Όρκιας Έπιστολάς μου έ-στειλαν αυτήν την έξομαχή κι' οι έξής : Πορφυρογέννητη, Γιάν-νης Κισκήρας, Γενναία Άμα-ζών, Έξυπνη Γατούλα, Αετι-δέυς, Δούλη Δωδεκανήσος, Χρυ-σανόδερμο, Συμνονωτάκι, Γεν-ναία Σπάρτη, Μελαχροινούλα, Γελανία, Κόρη της Διαπλάσ-ως, Πηλιορείτικο Κεράσι, Πριγ-νίσσα της Σελήνης, Τελεία-λα, Μυροφάφτης, Τζίνα, Ά-γραμπελιά, Λιάνα, Κάμεν Σύλ-βα, Ακούδιστο Ρολόι, Στερ-νό Χαμόγελο, Μοιράτο Άερο-γιάλι, Άλεξανδρινό Διαπλάσ-πουλο, Φοιτητής και Κροσλή. — Κ' έστειλες τις παραγγελλίες των. Σ' όσους μπορέσω θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Οδών ψευδώνυμον άγκυρίνεται ή άνα-νεοβία, άν δέν συνοδεύεται από τό δι-καίωμα όδ. ΙΟ. — Τά άγκυρινόμενα ή άνανεοβία ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμ-βρίου 1928. "Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν εις άγόρια και δσα από Κ. εις κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Δεσποι-νίς, Ύλαστονύμος, κ. (Ζήτη ή Διάπλ.) Ναυτικός, ά. (Α Ν).

Σεσπαθώνετς για τό Δωδεκανήσιδο!

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σεμίραμιν (περὶ τοὺς τοὺς κατέμεινον τοῦ **Κικέρωνος**) ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα πῶς ἔγινε καλὰ. **Ἀβαντίδα** (ναί, εἶχες πολλὴν κικέρω νὰ μοῦ γράψῃς) εὐχαριστῶ πολλὴ τὴν μαμμὰ γιὰ τὰ συλλυπητήρια. ἔστειλα 12 τετραδιάκια καὶ 2 φακέλους· χρεὶ λίθων. **Μήδειαν** (τὰ ἔλαβες ὅλα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) περιμένω πῶς νὰ τελειώσῃ καὶ τὸ ἀτέλειωτο γράμμα μὲρὸν τοῦ Σύλλογός σας πρὸς μὲ ἐτοιμάζει τὸ 10ο ἐξοπλισθῶν. **Παράξενον Πενθρόν** (ὦ, βέβαια, πολλὰ πράγματα ἔκαμε νὰ ἀντιβῇ ὁ καὶ ἀρχαῖος αὐτὸς ἀρχαῖος). **Ἀνδάλουσιαν** ἐκεῖνος ὁ ἀρχαῖος σου, πρὸς εἶπε τοὺς φίλους σου ἀπὸ ἐξέλιξις καὶ ἡ Ἀνδάλουσιαν! βεβαίως, θὰ εἶναι ἀπλάσιο ποῦλο καὶ ἡ σ' ἐγγνώμῃς ἀπὸ τῆς φωνῆς σου. **Κόκκινον Διάβολον** (τὸ ἔλαβες, ἀλλὰ δὲν τὸ διαδίδεις ἀκόμη) νὰ ἴδωμεν. **Σενιτεμένο Ἡπειρωτάκι** (καὶ ποῖος δὲν ἦταν ὡς προχθές κρεδωμένος; ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα πρὸς λαδύνω τώρα, ἔτσι ἀρχίζω) σοὺ ἔστειλα τὴν «Ἀδελφούλα μου» τοῦ κ. Β. πρὸς σ' εὐχαριστεῖ πολλοὺς γιὰ αὐτὰ πρὸς γράφεις. **Δάγνην** (εἶδες μετὰ χαρὰ τὴν ὥρα καὶ περὶ τὸ Καδύριον) **Ἐνδοξο Σούλι** (σὲ συγχαίρω ἐν ἡρώον ἴσα σοῦ; 15 πρὸς ἐπέτυχον καὶ ὅχι σοῦ; 18 πρὸς ἀπορρίφθηκαν μὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοις; ποτὲ δὲν ἀκούσθηκε νὰ πορρίφθῃ σ' ἀπελάσει ἔνα ἀπλάσιο ποῦλο) περιμένω τώρα νὰ μοῦ ἐκταγῇ. **Ἐρεῖκην** (ἔχει καλῶς) ἐπὶ 5 ὄρα καὶ ἀπὸ τὸν λογιχρισμὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου ὡς τὸ μένον 9,20. **Χρυσαννὴν** (εἰ νὰ γίνῃ! μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ αἰώνια στὸν «καλὸν ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου»;) **Περιπλοκάδα** (τὴ πικρὴ γλῶσσα σου ἐξέτασθαι στίς 2 Ὀκτωβρίου) τὸ ταξίδι ὑποθέτω, θὰ ἐμπόδισεν τὸν **Γαλαξία** νὰ σοὺ ἐκταγῇ. **Βάσσον Η. Κώτην** (ὅτι συντάξῃς μὲτ' ἡμῶν Ἀγγελεῖα μετὰ τοὺς ὅρους πρὸς θέλεις, καὶ θὰ μοῦ τὴν στείλῃς, μετὰ τὸ ἀντίτιμο, νὰ τὴ δημοσιεύσῃς) θὰ λάβῃς ἔτσι φωτογραφίαν, θὰ βραβεύῃς τὴν καλὴν καὶ ὑστερα, μετὰ Μ. Ἀγγελεῖα πάλι, θὰ δημοσιεύσῃς τὰ ποτελέσματα. **Ἀφροδίτην τῆς Μήλου** (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) **Γόρδιον Δεσμὸν** (δὲν ἔχω πρὸς πρὸς καὶ νὰ ἐκτασθῇ) ἔστειλα 33 τετράδια. **Χαμίτι τῶν Παροισίων** (μετὰ χρεὶς) ἀλλὰ Ἀσκήσεις γιὰ δημοσίευσιν δὲν εἶναι τὴν δεκτὴς ἀργότερον θὰ ἴδῃς. **Ἡρωϊκὸν Δάβαρον** (τὰ ἔλαβες ὅλα) **Γαλαξίον Ἀστέρη** (καλὰ τὴν εὐχαριστῶ) **Κόρη τῶν Ἀθηνῶν** (γιὰ αὐτὰ ὅλα θὰ πρὸς τὸ ἐρχόμενο) **Μαραμένο Τριαντάφυλλον** (δὲν πειράζει νὰ κῆμεν Σύλλογός τώρα, ἀπρὸς εἶσθε τὴν ἔστειλα) **Πόνον Δάκρυ** (ἔστειλα) σὴν Ρόδο ποτὲ δὲν εἶχε συνδρομὴν τὴ μ' αὐτὸ τὸ ὀνοματεπώνυμο. **Ἀμαρυλλίδα** (ἔλαβες τὴ φωτογραφίαν) ἔστειλα 11 τετράδια ὁ θάνατος τοῦ Κουρτίδου μὰς ἐδόθη σὲ πᾶν πρὸς δὲν μὰς ἀφίει νὰ ἀπεπτόμαστε γιὰ ἐορτές. **Ἀχ Πόλη** (περὶ τὰς τῆς) ἔστειλα 26 τε-

τράδια. **Ἐθνικὴν Πίστιν** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) ὅχι, τὸ ἐσοπὸς ἀγιάζει τὰ μέτα δὲν εἶναι ἡθικὸν τὸλεγειν οἱ παλαιοὶ Ἱησοῦτες. **Ἰάσωνα** (εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα γιὰ τὸ μεγάλον ἐξοπλισμὸν πρὸς μὲ ἐτοιμάζει;) **Ἰσπανιδαν** (διεδοχθῇ) **Ἐλιάναν** (ἔστειλα) μένον σὴν διαθεσὴ σου ὁρ. 8.40. **Κασσ. Φράγκον** (ἔλαβες, εὐχαριστῶ) **Τζάν, Πιτσιρίκον τοῦ Ἀργινίου, Πεταχτούλον** καὶ κτλ. κτλ.

Βελουδένιο Τριαντάφυλλον, Ἀσπασίαν Κουντούρη, Μελαχροῖν Ἡπειρωτὴν, Νιαγάραν, Φραγκίσκον, Ἐλῆαν, Ἀργιοτριανταφυλλίαν [ἔστειλα].

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου θάπαν ἡσυχία πρὸς ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.
Ἡ λύσεις δεκταὶ μέχρι 20 Δεκεμβρίου.

694. Δεξιόγραφος
Τῶν δαδῶν θεός, ἐν ἄρθρῳ
Καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἓνα μέρος,
μὰ γιορτὴ τὰ τρία κάνουν
Ὅπου τρέχει νιὸς καὶ γέρος.
Πιταϊρὶκος τοῦ Ἀργινίου

695. Συλλαβόγραφος
Ἐν ἄρχῳ βασιλιά.
Κατέργαρο μεγάλο,
Ποῦ καὶ τὸ Χάρο εἵπαιξε
Σὰν πῆγε νὰ τὸν πάρη,
Σκαρῶντες ἀνορθόγραφα
—Μ' ὅς ἔχετε πιά χάρη.—
Σὺ δυὸ φορές, με συντοραφία
Κάποιον στρατάρχη Γόλλο.
Κατεργαράκος

696. Μεταγραμματισμός
Ἐμένα ἐλπίεις ὁ ψαράς
Μὲ ψάγια νὰ γεμίσῃ.
Μὰ τώρα πέφτει ἓνα μου Πι,
Στὴ θέσῃ του πάει ἓνα Φι,
Καὶ πρέπει νὰ μὲ ... λύσῃ.
Πλανεύτρα ὑφτοπούλα

697. Αἵνιγμα
Εἶμαι πάντα στὸ σκοτάδι
Καὶ οὐδέποτε στὸ φῶς.
Κι' ὅμως μ' ἔχουν καὶ ἡ μέρα
Καὶ ἡ νύχτα. —Αὐτὸ πῶς;
Ἐνδοξο Σούλι

698. Χειρόμυλος

	+	*	*	*	*	*
	+					
*	*	+	*	*		
*	*	+	*	*	*	*
	+					
*	*	*	+	*	*	*
*	*	*	+	*	*	*
*	*	*	+	*	*	*

Καθέτως: οἱ σταυροὶ πέρσης
στρατηγός· οἱ δυὸ ἀστερίσκοι
τῆς λαβῆς, ἀντωνυμία. Ὁρίζον-
τις ἐκ τῶν ἄνω: ἐπίθετον ση-
μαίνον χρόνον φωνῆς νῆσος
τῶν Κυκλάδων· ἄλλη τῶν ὀ-
δεκανήσων· ἄνθος· σύμφωνον
βασιλεὺς τῆς Λυδίας· νῆσος τοῦ
Αἰγαίου· κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
Συρ. Ι. Παναγιωτοπούλος

699. Ἐπιγραφή

Λ	Α	Ε	Τ
Α	Ο	Β	Ι
Η	Η	Θ	Ε
Λ	Ο	Υ	Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Γόργιος Δεσμός

**700-703. Ὁμοιόμορφα γνω-
μικά πρὸς συμπληρωσιν**

1. — ὄνυχος — — .
2. — ἔργων — — .
3. — οἰκείων — — .
4. — ἰδίων — — .

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν

704. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κατωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν, τὰ δὲ
τρίτα γράμματα στρατηγὸν ἢ
ἀστρονόμον:

1. Δένδρον διακοσμητικόν.
2. Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
3. Ρω-
μαῖος αὐτοκράτωρ.
4. Σύνυγος
τοῦ Σύλλα.
5. Ἀρχαῖος θεός.
6. Ὀμηρικὸς βασιλεὺς.

Πορφυρογέννητη

705. Φωνηεντόλιπον

λλ - βοντ - κ - λλ - βοχ

Ἀετὸς τοῦ Πόντου

706. Γρίφος

ι	ι	τὴν	Ν	ἀν
ι	μ	ι	ι	ι
ι	ι	ι	ι	ι

Γεώργιος Κ. Δρακόπουλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

707. Charade

Tu fais mon premier quand tu
[promenes;
Personne de haute sagesse mon
[second;
Et si tu veux mon tout, voila
[qu'il mene,
Pour passer une riviere, com-
[me un pont.
(Πρωτότυπον) **Κυκλαμιά**

708. Chiffre

1	2	3	4	5	6	7	8	=	Etat d'Europe
2	1	5	6					=	Ville d'Algerie
3	1	5	6	7	8			=	Muse
4	5	1	6	8				=	Fleuve de France
5	1	1	7	8	6			=	Historien grec
6	8	1	2	6				=	Empereur rom.
7	2	6	7	8				=	Pays d'Asie-M.
8	6	8	8					=	Heros troyen.

Ἀττική ἀδύη

ΑΥΣΕΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φβλ. 3?

482. Γαρούφαλλον (γάρ, ὑφα-
λον.)—483. Ἰων-Αἰών.—484. Ἐ-
κάτη-Ἐκάβη.—485. Λαμία-Ἀ-
μαλία.—486.

Τ 487. Ἀπια-
στα πουλιά
Ε **Ι** **Σ**
Κ **Η** **Τ** **Ο** **Σ** **χίλια σὸν**
Α **Σ** **Η** **Α** **Σ** **Ι** **Α** **παρά.** (Ἡ
Κ **Υ** **Λ** **Ι** **Ν** **Δ** **Ρ** **Ο** **Σ** ἀνάγνωσις
κατὰ στίλβας, ἐκ τῶν ἄνω.)

488. Στὴν Ἀμερικὴν (στὰ ΜΕΡΗ
ΚΕΙΝΑ ...) — 489. ΒΥΡΩΝ-ΑΙ-
ΜΟΣ (Βίβλος, Ὑμῶν, Ρώμη,
Ὀμοῦ, Νέστος.) — 490. Ἀραράτ,
Χαναάν, Βανῶν (ἢ Ἀναῶν),
Χάλαζα. 491. Ὁ Πλίνιος ἦτο
ἱστορικὸς (οὐ πλὴν τὸς ἱστορικοῦ,
τοῦ οἴκου.) — 492. Lierre-Pierre.
— 493-495. 1 Παῖσι (par tei). 2,
Βέρνη (vie, un, y). 3, Βέρνη
(ver, un).

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνάνεω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΗ' — 782/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἡ δι' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλ-
λικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρκίως, ἐμμέ-
θως καὶ οἰκονομικῶς. Πλίνου 5-β
(στὰς Ἀγγελοπούλου). Συνατάται θερ-
μῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοαφικνου-
μένους φοιτηταὶ καὶ ἀπουδαστάς.

/ΚΗ' — 783/

Ἀποκαλυφθάναι. — Ἀλφινιστὴς — Κ-
καρὰς, Ρασπουτίν — Π. Ζέπος, Σουπ-
πούλι — Γ. Χρηστόπουλος, Ἀρκενίος — Γ.
Εἰωμῖος. Κολοκυθόπορος

/ΚΗ' — 784/

Θὰ ἀρνηθῶν τώρα τὸ ἐκλεκτὸν τοῦς τε-
τραδίου ἡ καὶ τὴν καρτοῦλα τοῦς
στοὺς Μύρτον καὶ Μοιραῖο Ἀκρογιά-
λι, οἱ: Ζουλέικα, Ἐλευθερίου Ρουσσάκης,
Μακρόφ, Χιόν, Φωτὸς Λαμπρῆς, Μάγισσα,
Μυρίνη, Πανταχὸ Παρών, Ἐλεῦθερο Που-
λί, Ἀέριος, Φιλόσοφ, Σγουρόβαλη, Μα-
γεμένο Βασιλόπουλο, Νεράδα τοῦ Γα-
λοῦ, καὶ ὅσοι ἄλλοι θέλουν: Ἀν δέχου-
νται, ἄς στείλουν στὴ Δ/ση: ΚΗ' — 169).

/ΚΗ' — 785/

Λατάνια. Στὴν γιορτὴν τοῦ μπαμπά
σου, δέξου τίς πρὸς θερμὲς εὐχὰς ἀ-
πὸ τῆν

/ΚΗ' — 786/

Ἀρκενίος, μὴ περὶ αἵματι Τρελλοκορί-
τσο καὶ Ζοσεφίν, γιὰτὶ ἀλοήμονος
σου!

/ΚΗ' — 787/

Περιπλοκάς, Ματσούκι πρὸς σου χρειά-
ζεται! (Διὰ τὴν Ματσούκα δὲν εἶναι ἡ)
Ἀγρὰμπελη

/ΚΗ' — 788/

Συνέχεια: Πόθος τῶν Γραμμάτων — Ἀ-
φεντάνη, Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα — Τα-
σοπούλου Τέλος. **Πεταχτούλα**

/ΚΗ' — 789/

ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ. Ἀπὸ πᾶς δὲν με κατὰ-
λαβὲς ἀκόμη. Κρίμα καὶ γνωρίζομαι
τόσο πολὺ. (Χειμῶνα ... πέταινο καπέ-
λο. Θυμηθεῖτε ... λοιπόν.) — Θ' ἄλληλο-
γραφῶμεν: Τότε, ὥρατα Δ' ΦΗΗ, θὰ κα-
ταλάβῃς ποῖος εἶμαι καὶ γιὰτὶ ζητῶ ἄλλη-
λογραφία. Περιμένα τὸσον καιρὸ, θὰ περι-
μένω ἀκόμη πολὺ: — Ζοσεφίνα (Ἰωάννα)
τὴν γίνεσαι: Δ/σις μου: Γεωρ. Κατιστρελόν.
Βόλος, διά: **ΤΙΓΡΑΝ**

/ΚΗ' — 790/

Λ (σὺρά). θεὸς Ἀλέκου ἐπιθυμεῖ νὰ
μάθῃ αἰτίαν, ἐπὶ τῇ διεύθυνσιν σου
πρὸς ἀνταλλαγὴν Μ. Μουσικῶν Ἀπάντησε
ταχέως, σαφῶς, ἀκριβῶς καὶ πλήρως. ἂν
Ἐλλάδος Παλλινγενεσία

/ΚΗ' — 791/

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Κάρμεν Σύλλα: γνωστὴ στὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τ' ἀριστοτεχνικῶν
κατὰ τὴν «Νυκτολούλου». Μάτια δόξα, αὐ-
τὰς τοὺς διαβάσει ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴν
καὶ εὐγενεῖα. Ἐ οὐν παρὰ τὴν λαύ-
φι, δέμας δαδὺ, γλυκὺ τὸ. Μαλλιά ἐξέ-
νινα. γέλιο Τζοκόντας. Σύνολο χαριτω-
μένο. Καρδιά ἀγγελική, μύρια χαρίσματα.
Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰσπανικά, Γραμμὰ
γλυκὰ, ὁμορφα. Εἶναι ἓνα ζωντανὸ Νυκτο-
λούλου. **Σόφρια Ροδοπέταλα**

/ΚΗ' — 792/

Ἡρθε ἡ σειρά μου!!! Ἀπὸ Γατάνη
— Π. Κουρτοβῆς, Κλεφτοπούλου τοῦ 21
— Γ. Παπαπληρῆς, Κουκουνοποθρεμένος
— Γ. Ε. Κουρτοβῆς, Κλεφτοπούλου τῆς
Πανόμου — Λαμπρινίδης, Σαμιτοπούλου
— Ἰγγλέση Μ. — πρὸς Ἀγνώστους

/ΚΗ' — 793/

Σὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν
εἰς τὴν ἰσπανικὴν ἐκ τοῦ φυσικοῦ
παραδίδονται μαθήματα εἰς τιμὰς συγ-
ταβιακὰς. Πληροφορίαν γραπτὰς ἢ προ-
φορικῶς. Δ/σις: Ἀνδία Πασαλίδου, ὁδὸς
Φρόνης 44, Στάσις Χαροκόπου.

/ΚΗ' — 794/

Εἶναι ΤΥΠΟΣ. Ἀπλάσιο ποῦλος. 1.
διαίτητον προτίμησιν στὸ πρᾶσινον χρώ-
μα. Μαλλιά ἀνδρῶν καὶ χωρὶν σ' ἓνα
μπερὲ. Στὸ σέβειον ἑλῆς Ἀσκηπείας δια-
βάσει πολλὰ καὶ δὲν κάνει. Τακτικὴ στὴ
Βαλκάνειον. Τὴν ζερετε:

/ΚΗ' — 795/

ΤΡΕΜΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ
Ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ἀλλὰ εἰς τετραδία, Δ/σις:
Κουτάνη, Καταρὸν, Κυπαρισσιαν.
Νάριος, Ντόριαν, Γελασίνα, Ἀγ-
τάρ, Ἀρκενίος, Μύρτο, Νέμεσις, Αἰ-
γόκλημα, Ἐλιαν, Ἀνδάλουσιαν, Σα-
μιτοπούλου, Πεταχτούλα, Πορφυρο-
γέννητη, περιμένα ἰδιαιτέρως. Ἀκρίτα
Αἰγυπτιακὴ Ἀστέρη, ὑπομονή!